

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. X, No. 21

SEPTEMBER 1, 1934

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

Weest Nooit Bezorgd

Weest in geen ding bezorgd; maar laat uwe begeerten in alles, door bidden en smeeken, met dankzegging bekend worden bij God.
Phil. 4:6.

Hoort, gij kleingeloovigen!

Neig uw oor, open uw hart, gij, kinderen des Allerhoogsten, wandelend in het midden der wereld!

Luistert aandachtiglijk, geloovig, gij, die den Heere tot uw deel hebt en die hier wandelt temidden van moeite en verdriet, bedrukt door duizend nooden, beangstigd door duizend vreezen, omringd door vijanden, die u bedreigen van allen kant

Hoort toe! 't Is God, uw God, Die spreekt! Hij spreekt u toe, vermanend, bemoedigend: weest in geen ding bezorgd maar laat uwe begeerten in alles, door bidden en smeeken, met dankzegging bekend worden bij God.

God, Die GOD is, spreekt alzoo u toe!

En als Hij spreekt behoort gij te zwijgen, te hooren, te gelooven.

Ons zondig hart is zoo licht geneigd tot tegenspraak, als God spreekt. Zijn Goddelijk woord staat tegenover het nietig, leugenachtig woord des menschen. Het heerscht en heeft de overwinning over de dingen, die gezien worden. Het doet, wat het zegt. Het voert uit al wat Hem behaagt. Het is hoog verheven, hoog boven ons oordeel over de dingen. Het weerspreekt dat oordeel. En het eischt, dat wij ons oordeel zullen prijsgeven, om te gelooven, wat God zegt. Daarom schijnt dat Goddelijk Woord zoo onmogelijk, zoo onwerkelijk, zoo menschelijk onbereikbaar. En daarom vindt ons ijdel en waanwijs hart duizend redenen om het te verwerpen, en afgaande op ons eigen oordeel naar den schijn der dingen, die gezien worden, te luisteren naar het woord des Menschen

Zoo was het met het onmiddellijk voorafgaande

Woord Gods: verblijdt u in den Heere te allen tijd! Hoe onmogelijk, hoe met alle werkelijkheid van dit leven in strijd, is het toch, om ons altijd te verblijden!

En zoo is het met dit Woord: weest in geen ding bezorgd!

En toch, God is het, Die spreekt.

Laat uw oor dan zich openen en uw hart zich ontsluiten om te ontvangen dit Goddelijk Woord en te antwoorden met het lied van den dichter:

O mijn ziel, wat buigt g' u neder?
Waartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;
Want Gods goedheid zal uw druk
Eens verwiss'len in geluk;
Hoop op God, sla 't oog naar boven,
Want ik zal Zijn Naam nog loven.

Weest niet bezorgd!

Weest in geen ding, weest nooit bezorgd!

Het is duidelijk, dat dit woord de negatieve zijde is van het positieve: verblijdt u te allen tijd; wederom zeg ik: Verblijdt u!

Want wie weet het niet, dat juist die stemming des gemoeds, die drukkende, het hart benauwende, het leven vergallende, stemming des harten is, die wij kennen als bezorgdheid, die alle blijdschap in den Heere ten eenenmale onmogelijk maakt? Bezorgdheid en blijdschap sluiten elkander uit. Zij teekenen zich in gansch verschillende lijnen af op het aangezicht van het kind van God.

Bezorgd zijn, — wie weet niet wat het zeggen wil? Wie kent het niet bij ervaring?

Wij hebben zekere nooden, behoeften, begeerten. Wij moeten brood hebben en kleding, een dak boven ons hoofd, geld om onze schuldeischers te kunnen betalen; wij begeeren, dat de toestanden zoo zijn, dat we werk kunnen vinden voor onze handen, dat we gezondheid en kracht hebben om te kunnen arbeiden en in de nooden en behoeften van ons en de onzen te kunnen voorzien. Wij hebben belang bij de dingen van Gods Koninkrijk, bij de verspreiding en verkondiging van

Gods Woord, bij de handhaving Zijner waarheid, bij Kerk en School en alles wat met haar in verband staat. Allerlei dingen zijn er, die de liefde van ons hart hebben, waarin we het grootste belang stellen. En wij zijn vervuld met vrees, dat we de dingen, die we zoozeer noodig hebben, niet zullen ontvangen, dat de toestanden juist verkeerd zullen zijn en dat het met de dingen, die ons belang inboezemen mis zal loopen . . .

Bezorgdheid wordt veroorzaakt in ons door die dingen, waarover wij geen zeggenschap hebben, geen controle oefenen, tegenover welke wij machteloos staan, om ze te veranderen; ten opzichte waarvan wij ook geen roeping hebben; die in laatster instantie God alleen bestuurt en besturen kan. De landman heeft zijn zaad aan den akker toebetrouwd; en hij ziet naar de lucht; en er komt geen regen; en hij is bezorgd over de vrucht des velds. De werkmans is afhankelijk voor het brood voor zich en zijn gezin van de toestanden op maatschappelijk gebied; en er is geen werk; en dag op dag zoekt hij tevergeefs om arbeid voor zijne handen; de spaarpenningen worden verteerd; en hij is bezorgd voor zijn leven, wat hij zal eten en waarmee hij zich zal kleeden. De vijand dringt de Kerke Gods binnen; hij verleidt er velen, hetzij door valsche leer, en door de verleidingen des vleesches, of door bedreiging met vuur en zwaard; Gods zaak schijnt geheel en al overgegeven in zijne hand; en Gods kind ziet het aan en is vervuld met vrees voor de toekomst

Altijd over Gods werk is het, dat we vervuld zijn met bezorgdheid.

Altijd is het de vrees, dat Gods wegen in verkeerde richting voeren, dat Zijn werk niet goed uit zal komen, die ons hart vervuld doet zijn met zorg.

Kleingeloovigheid!

Als het oog zich afwendt van den levenden God en zich vestigt op de dingen; en de dingen schijnen donker en wij zien op het oogenblik geen uitkomst; en we laten ons oordeel gaan over de richting, waarin de dingen ons, de onzen, Gods zaak, voeren; en we oordeelen dan, dat het in de naaste toekomst verkeerd zal gaan, dan zijn we bezorgd

Voor het tegenwoordige is het nog goed!

De oogst is nog geen mislukking; we hebben nog brood voor het heden; Gods zaak is er nog nimmer onder gegaan maar!

't Oog vestigt zich op de toekomst. En die toekomst vervult ons met bezorgdheid. Morgen of overmorgen; de volgende week; een volgend geslacht wat zal er van komen? Waar moet het heen?

En tot dat bezorgde, kleingeloovige hart richt zich Gods Woord en roept het toe: Wees in geen ding bezorgd! Het staat daar zoo volstrekt, zoo alles omvattend, dat het geen ruimte laat voor de opmerking, dat er toch uitzonderingen kunnen zijn op den regel, en dat de toestanden toch ook zoo bang kunnen zijn, dat het gewettigd is om bezorgd te worden over de dingen, die geschieden zullen: in geen ding!

Weest onbezorgd in betrekking tot alle dingen!

Neen, ge begrijpt, Gods Woord doelt hier niet op een zekere luchthartigheid, die ge ook in de wereld soms vindt, die in de moeilijkste toestanden en onder de bangste omstandigheden u tracht te troosten met de woorden: het zal wel goed komen! Het eigenaardige van zulk een ijdele luchthartigheid, waarmee de wereld zich vleit, is juist, dat ze geen reden weet te geven voor haar oppervlakkig optimisme, dat ze geen grond onder de voeten heeft, dat ze van haar luchthartige taal geen rekenschap weet te geven. Ook bedoelt de Schrift niet, dat Gods volk in de wereld en ten opzichte van alle dingen in de wereld eene houding zal aannemen van koude, Stoicijsche onverschilligheid, die alle begeerte en alle gevoel onderdrukt, die er niet meer om geeft hoe de dingen loopen. En nog veel minder bedoelt Gods Woord, dat we niet zullen zorgen voor hetgeen tot onze roeping behoort en eene houding van onverschilligheid zullen aannemen in betrekking tot de dingen, die op onzen weg en voor onze verantwoording liggen.

Wel echter roept het Goddelijk Woord ons toe, dat we zullen wandelen, en dat ten opzichte van alle dingen, in kinderlijk vertrouwen op den Allerhoogste!

Hij doet alle dingen wel!

Hij heeft alle dingen van voor de grondlegging der wereld een plaats beschikt in Zijn eeuwig raadsbesluit. Geen ding staat daar buiten. En in dat eeuwig raadsplan concentreeren alle dingen om de glorie Zijns Naams. De eeuwige wil Gods in alle dingen is om Zichzelf te verheerlijken. In dat eeuwig raadsbesluit heeft Christus, heeft de Kerk, hebben alle de uitverkorenen eene plaats, want het is de wil Gods Zichzelf te verheerlijken in Christus, en in de eeuwige zaligheid van al Zijn volk in Hem. En om dat groote doel draait in Gods raad alles, zoodat alle dingen zoo door Hem zijn beschikt, dat ze tot dat einddoel moeten medewerken. Ook de dingen, waarover gij u bezorgd zoudt maken werken mede tot de realiseering van dat groote en heerlijke doel.

Weest dan in geen ding bezorgd!

Ze zijn immers alle door den hoogen God eeuwiglijk gedacht en gewild met eeuwige wijsheid!

Neen, er is meer.

Hij doet de dingen ook en voert ze uit naar Zijne eeuwige wijsheid! De leidsels van het wereldbestuur zijn zoo in Zijne almachtige handen, dat geen ding Hem ontglipt. En Hij bestuurt elk ding in Zijne eeuwige liefde tot Zijn volk, geopenbaard in onzen Heere Jezus Christus!

Weest dan niet bezorgd! Weest nooit, weest in geen enkel ding bezorgd!

Voedt het oud vertrouwen weder!

Want deze God is onze God, eeuwiglijk en altoos!

Hij zal ons geleiden tot den dood toe!

Weest in geen ding bezorgd maar!

Het Woord Gods wijst ons ook den weg, waarin we van al onze ijdele zorg verlost worden en in ware onbezorgdheid kunnen wandelen in het midden dezer wereld.

Och, wij kunnen dit alles wel weten. We kunnen wel verstaan, dat de Heere God wel waarlijk alle dingen een plaats gaf in den raad Zijns willens, en dat Hij met eeuwige wijsheid ook dien raad des willens uitvoert, en dat daarom alle dingen moeten medewerken ten goede dengenen, die God liefhebben en er geen reden is, waarom zij met bezorgdheid des harten hun weg zouden bewandelen. We kunnen dit wel verstaan, en zelfs er wel verzekerd van zijn, dat het wel waarlijk zoo is, zonder dat we op die waarheid persoonlijk vat hebben, zoo, dat als de bange dagen komen en de weg wordt steil en moeilijk, we nu ook waarlijk onzen weg op den Heere wentelen.

Er is zulk een groot onderscheid tusschen weten en kennen!

De praktijk van ons leven ligt dikwijls zoo ver van onze belijdenis!

Hoe kunnen we dan dit woord van onzen God in praktijk brengen: weest in geen ding bezorgd?

Maar! En dan komt het: laat uwe begeerten in alles, door bidden en smeeken, met dankzegging, bekend worden bij God! Weest niet bezorgd, maar . . . ! Het eene sluit het andere uit. Als ge uwe begeerten door bidden en smeeken met dankzegging bij God bekend maakt, zijt ge niet bezorgd, kunt ge niet bezorgd zijn. Als ge uwe begeerten *in alles* bij God bekend maakt, zijt ge in *geen ding* bezorgd. En als ge in eenig ding bezorgd zijt, dan ligt de oorzaak daar, dat ge dat bepaalde ding niet bij God hebt bekend gemaakt!

Uwe begeerten!

Dat wil zeggen: datgene, wat er in uw hart leeft, aangaande de dingen, die gij oordeelt te moeten hebben of die naar uw oordeel moeten geschieden, die ge verlangt, waarop ge uw hart hebt gezet, waarnaar ge uitziet.

Maakt ze bekend bij God!

De bedoeling is: gaat met uwe begeerten niet naar een mensch om hem uwen nood te klagen; loopt er niet mee op straat, om luidkeels over uwen nood te murmureren; keert er niet mee tot uzelf in, om stil te morren en straks in uwe opgekropte bezorgdheid te ver-smoren, maar gaat met die begeerten, met uwe begeerten *in alles*, staan voor het aangezicht Gods en spreekt dan! Gaat ge naar een mensch om uwen nood te klagen, hij zal u niet helpen; gaat ge op straat, ge vindt bijval van duizenden; keert ge tot uzelf in, het wordt al donkerder en banger in u. Maar keert het aangezicht naar God en spreekt dan. Maakt die begeerten bekend met het aangezicht naar God gekeerd. Niet, dat vat ge, om God in te lichten, alsof Hij niet weet, wat ge behoeft; niet om Hem eens te zeggen, wat er eigenlijk geschieden moet; maar om uwentwil!

Ge zijt bezorgd?

Gaat dan tot God, zegt Hem, wat ge op het hart hebt. Legt Hem uw toestand bloot. Opent het binnenst van uw hart voor Hem. Zegt Hem alles. Houdt niets terug!

Doet dat met bidden, dat wil zeggen, door die actie des geloofs, waardoor ge waarachtiglijk u wendt tot den levenden God en Hem erkent als de eenige en overlopende Fontein aller goeden, waardoor ge naar Hem dorst

Doet het met smeeken, dat wil zeggen, loopt Hem aan als een waterstroom, met een diep besef van al uwen nood, om dien Hem te klagen en door Hem vervuld te hebben

O, dan doet ge het vanzelf, door bidden en smeeken heen, met dankzegging!

Alle waarachtig gebed eindigt in een danklied.

En weg is uw zorg!

In geen ding bezorgd . . . maar!

Doch waarom is dat de weg? Waarom verlost ons gebed en onze smeking met dankzegging ons van alle ijdele zorg?

Is het dan zoo, dat als wij ons bezorgd maken over eenig ding, dat we gaarne hebben en meenen te moeten hebben, God ons dat zal schenken, zoodra we onze begeerte slechts bij Hem bekend maken?

Dat zij verre! Bidden en smeeken als een toovermiddel, om *onze* begeerten vervuld en Gods weg veranderd te krijgen is geen gebed, eindigt ook nimmer in dankzegging!

Doch let toch op dat: *bij God!*

Gij zult uwe begeerten door bidden en smeeken bekend maken bij GOD! Gij staat met uwe volle bewustheid voor het aangezicht Gods. Wat wil dat zeggen? O, allereerst wil het dit zeggen, dat aanstonds vele van uwe vermeende nooden en begeerten verdwijnen, en als ge ze zoudt uitspreken, op uwe lippen besterven. We meenden misschien dat we reden hadden tot klagen en de klacht verandert voor Zijn aangezicht in beschaamdheid des aangezichts. We meenden dat we reden hadden tot bezorgdheid over brood en kleding, en ziet voor Zijn aangezicht gevoelen we, dat we nog nog nimmer gebrek hadden, dat we nog eten en drinken en gekleed gaan. We meenden, dat we ons bezorgd moesten maken over Zijn zaak, en ziet, Hij zorgde alle eeuwen door. Gij spreekt voor het aangezicht van God, Die God is, en uwe begeerten smelten weg als was! . . .

Ten tweede wil dit zeggen, dat we vervuld worden met andere, met eeuwige en geestelijke begeerten, naar God in Christus, die Hij overvloediglijk vervult door Zijn Geest en genade!

En ten derde, heeft dat gebed dit gevolg, dat we gevoelen, dat Hij onze God is en dat alle bezorgdheid kleingeloovigheid is

En allé verstand te boven gaande vrede Gods daalt in uwe harten.

Weest dan niet bezorgd maar!

Zegt het God, Die GOD is!

H. H.

EDITORIALS

Waardigheid, Och Arme!

Van den Kerkeraad eener Christelijke Gereformeerde Kerk in het Westen ontving ik het volgende schrijven:

“Eerwaarde Leeraar!

“Als scriba van de Chr. Ger. Gem. te..... werd mij door den Kerkeraad opgedragen u te berichten, dat door hem was ontvangen drie exemplaren van ‘Het Evangelie’ door Ds. H. Hoeksema, en tevens u te berichten, dat genoemde Kerkeraad het beneden hun waardigheid achten om dezelve te lezen en derhalve dezelve naar de prullemand verwees”.

Ik dacht: och arme, wat een waardige kerkeraad!

Drie boeken worden hem toegezonden, gratis. Zeker door de zendingscommissie onzer kerken. Die waardige kerkeraad had dan ook onze zendingscommissie moeten adresseeren, want ik heb er waarlijk geen schuld aan, dat hem die beleediging werd aangedaan. Maar waar ik toch de schrijver ben van het boek, dat dien kerkeraad werd toegezonden zeg ik gaarne: Peccavi, waardige kerkeraad, houd mij voor verontschuldigd; ik wist waarlijk niet, dat er zooveel waardigheid in een kerkeraad kon zitten en bedoelde zeker niet u in die waardigheid aan te tasten!

Och arme!

In elk geval werden dien kerkeraad drie boeken toegezonden. En de kerkeraad acht zichzelf te waardig om ze te lezen!

Wat soort waardigheid is dat toch, die boven het lezen van boeken, van boeken, die handelen over de leer, van boeken, die handelen over de Gereformeerde waarheid, verheven is, of zich verheven acht?

Het is zeker geen ambtelijke waardigheid, geen kerkeraads-waardigheid, waarvan die kerkeraad spreekt. Immers lezen we in het formulier ter bevestiging van ouderlingen en diakenen: “Ten derde is hun ambt, inzonderheid mede toezicht te nemen op de leer en den wandel der Dienaren des Woords, ten einde alles tot stichting der Kerk gericht moge worden, en dat geen vreemde leer worde voorgesteld, volgens hetgeen wij lezen in Hand. 20:28, waar de apostel vermaant naarstige wacht te houden tegen de wolven, die in de schaapskooi van Christus mochten komen. Om hetwelk te doen de ouderlingen schuldig zijn Gods Woord naarstig te doorzoeken, en zichzelf geduriglijk te oefenen in de overlegging en verborgenheden des geloofs”.

Met die ambtelijke waardigheid is het zeker niet

in overeenstemming te brengen, dat een kerkeraad niet wil lezen, als hem een boek wordt toegezonden, dat handelt over de leer.

Zeg eens, dat het toegezonden boek een “verkeerde leer” voorstaat.

En zeg eens, dat ook de leden der gemeente, waarover die kerkeraad het opzicht heeft, dat boek ontvangen.

Zeg verder, dat die leden het eens niet beneden hun waardigheid achten om het te lezen.

Is dan de kerkeraad niet geroepen om kennis te nemen van den inhoud van dat boek?

Of, zooals de waarheid is, zeg eens, dat het boek een verkeerde leer, die reeds ingang vond in de kerken, waartoe ook de gemeente, waarover bewuste kerkeraad het opzicht heeft, behoort, *bestrijdt*. Is het dan niet de ambtelijke roeping en in overeenstemming met de ambtelijke waardigheid van dien kerkeraad, om zich op de hoogte te stellen van die bestrijding der dwaling, opdat ook hij die dwaling mag bestrijden?

Ik meen van wel.

En de zendingscommissie, die den kerkeraad de boeken toezond, heeft ook aldus geoordeeld over de ambtelijke waardigheid van een kerkeraad. En die waardigheid, waarvan de kerkeraad spreekt, is naar mijn overtuiging dan ook niets anders dan de ijdele, ingebeelde waardigheid van den Mensch, van den zondigen mensch, waarvan die kerkeraad zich heeft te bekeeren. Hij zal het voor God zeker niet kunnen verantwoorden, dat hij “Het Evangelie” niet heeft gelezen, omdat het “beneden zijn waardigheid” was!

Er is nog iets anders, waarop in verband met dezen brief ik wil wijzen.

Die kerkeraad wil niet lezen, wil niet eens onderzoeken. Hij blijft dus willens onkundig. En ik ben toch overtuigd, dat hij ons zal veroordeelen en niet zal aarzelen, om bij gelegenheid te verkondigen, dat die leer der Prot. Ger. Kerken een gevaarlijke leer is. Dat is wel duidelijk uit den geest, die uit zijn brief aan mij spreekt. Het spreekt van haat, niet zoozeer, dat men mijn boek naar de prullemand verwees, maar vooral daarin, dat men besloot mij daarmede in kennis te stellen. Men bedoelde mij zeer te doen, mij een steek te geven. Dat ligt er zelfs dik op. Nu reflecteert dit doen des kerkeraads niet op mij, maar op hemzelf. Maar de overtuiging is mijnerzijds wel gegrond, dat diezelfde kerkeraad, die niet eens wil onderzoeken, toch, waar de gelegenheid zich daartoe leent, zich niet zal schamen, om ons te veroordeelen.

Is het dan wonder, dat, waar een kerkeraad alzoo doet, en het beneden zijn waardigheid weet te zijn, een boek te lezen, de inhoud waarvan hij niet eens kent, het volk onkundig is, dat zulke leiders volgt?

Krijgt men aldus niet “blinde leidslieden der blinden”?

Arm volk, dat opzieners over zich gesteld heeft, die

het beneden hunne waardigheid achten de waarheid te onderzoeken!

H. H.

P. S. Zou het ook niet eerlijker geweest zijn van dien kerkeraad, om ons de boeken, die immers geld gekost hebben, terug te zenden, inplaats van ze naar de prullemand te verwijzen? — H. H.

A Protest And Its Answer

Several items of interest appeared on the program of the Synod of the Christian Reformed Churches, that was held this year in the Theological School of those churches in Grand Rapids, Mich.

I mean, items of interest also to us.

One of these is a protest against the Three Points, filed with synod by Jacob J. Hoekstra, known also as Hans Hansen, member of the Third Christian Reformed Church of Roseland, Chicago, Ill.

It is not often that we have an opportunity to hear from the Christian Reformed Churches how they understand and interpret the well-known declarations of doctrine they formulated in 1924 and on the basis of which they deposed three consistories and their ministers and expelled from their fellowship approximately three thousand members.

Often we wrote about the Three Points.

We spoke on them everywhere and in public.

But the Christian Reformed Churches and their leaders paid no attention. Apparently they acted on the basis of the principle that in silence is their strength.

For once, however, the silence was broken. The sphynx spoke!

The occasion was the above mentioned protest. The protest could not be denied. It was legally before synod. Yet, even so, I confess that I was surprised that it received an answer. My expectation was, that Synod would answer: "we respectfully refer the protestant to the decisions of synod *in re* the material of this protest published in the Acta of 1924 and 1926".

But it did no such thing. It somewhat entered into the material of the protest.

I have before me the report of the committee in this case, which as far as I know was adopted by synod.

Here it follows in full:

"Protest by Mr. Jacob J. Hoekstra against Common Grace as expressed in the Three Points.

"1. Your committee advises Synod to declare that this protest is legally before Synod.

"2. The content of the document argues or aims to argue against the doctrinal position on Common Grace formulated by Synod in 1924. Throughout, the

protest misapprehends the declarations of the synod of 1924. We give illustrations.

a. The protest misinterprets Synod's conception of the scope of the offer of salvation as embracing all human individuals since Adam. In proof we submit the following quotation from the introductory paragraphs: 'No one, we say, will ever be able to teach, preach and prove, that God elects out of all Mankind some to everlasting glory, and at the same time offers this heavenly bliss to *all men*, head for head, who lived since Adam, lives today and yet shall live in the future'. Synod nowhere stated that every human being since Adam received the offer of salvation, but merely affirmed that all hear the Gospel receive an unfeigned invitation to accept it.

b. The protest misinterprets Point I of the declarations of the Synod of 1924 as nullifying election, in the following passage: "This point, as is indicated by the texts quoted by Synod, speaks of a favorable inclination of God toward *all men*, unregenerate as well as elect. This statement, according to our understanding attempts to nullify the doctrine of *election*' This claim is a flat contradiction of the express words with which Synod designated the subject of the First Point, and which the protest reproduces as follows: 'This First Point reads: De Gunstige Gezindheid Gods jegens *alle menschen en niet alleen de Uitverkorenen*.'

c. The protest denies what is taught in the Canons of Dordt, II, 5, in the following passage, quoted from 2, B.: 'We deny that Grace or Salvation is an offer to any one, but we accept as Scriptural, that Grace or Salvation is the Glad Tiding of Promise given and delivered to God's own elect and to them only'. Your committee draws particular attention to the positive definition of grace or salvation given in the last clause, according to which the Glad Tiding or Promise is given and delivered to God's own elect and to them only. But the Canons state: ' . . . which promise ought to be declared and published to all nations and to all persons promiscuously and without distinction, to whom God out of his good pleasure sends the Gospel (II Art. 5).

d. The protest wrongly accuses Synod of having resurrected the Pelagian error of Free Will. We quote the opening words of C. on p. 2: 'The, by the Synod resurrected, Free Will is, in our understanding, extraordinarily humanistic in tendencies'. Synod, however, plainly maintained the impotence of the unregenerate man, as appears by way of example, on p. 146 of the Acts of 1924, in the following passage: 'C. Aangaande het derde punt, rakende het doen van zoogenaamde burgerlijke gerechtigheid door de onwedergeborenen, verklaart de Synode dat volgens Schrift en Belijdenis onwedergeborenen, hoewel onbekwaam tot eenig zaligmakend goed (Dordtsche Leerregels, III, IV, 3) zulk burgerlijk goed kunnen doen'. It is plain that Synod, while asserting that the unregenerate are

capable of civic righteousness, also asserted or reasserted man's incapability of performing any 'zaligmakend goed' without regeneration.

e. The protest wrongly charges Synod of drawing 'in Point One no line between the unregenerate and the elect'. Cf. p. 3, D. This is in direct conflict with the words of Point I, 'dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen'. Here, the difference between the elect and the rest is plainly indicated as consisting in this, that the elect receive saving grace over and above common grace, while the rest receive only common grace which does not save nor impart eternal life.

"We deem the above a sufficient exhibition of the character and content of this Protest.

"3. Advice to Synod:

"It can not be the duty of Synod, at this late date to expose in detail such misrepresentations of the declarations of 1924, much less, on their basis, to reconsider the declarations which the Protest attacks.

"Your committee advises Synod so to inform the brother".

So far the answer to the protest.

Let us consider this answer somewhat in detail.

One receives the general impression that the committee that composed this answer and synod that adopted it did not conceive of their task in this respect as a very serious one. They called attention to a few "misrepresentations" of the Three Points; evidently considered it rather a "late date" to show the brother protestant why they are misrepresentations; and ruled out the idea, as not even a remote possibility, to reconsider the declarations of 1924.

They did not treat the protest very seriously!

They forgot, that they have forfeited their right to appeal to "this late date" at all as an additional consideration why a detailed and well motivated answer should not be given the protestant. For, is there not, somewhere in the archives of synod, a protest against the Three Points that was delivered to the very synod that formulated them? And is it not a fact, that synod never answered it? And I dare say, that synod would find itself quite incapable of formulating an answer to this latter protest that would justify its declarations of 1924. Or was it, perhaps, at that time "this early date" that induced synod to refrain from answering it?

Besides, conceded for the moment that the parts quoted by the committee from the protest contain nothing but misrepresentations of the Three Points, is there no room for the question: what is wrong with these declarations of 1924 that they cause a member of the church so wrongly to interpret them that he wholly misrepresents their real meaning?

Undersigned also published his objections against

the Three Points. The committee that formulated the above answer and the synod that adopted it were well aware of the fact and, I dare say, were well acquainted with the contents of these publications. Were these also misrepresentations of the declarations of 1924? It has never been shown.

These publications were sent to the theologians of the Netherlands. And they, many of them, declared on the basis of them, that undersigned is Reformed. Did all this suggest nothing to the committee and to synod? Was the protest of Mr. Hoekstra not even an occasion for them to investigate whether, perhaps, their might be something seriously wrong with the formulation of the Three Points?

I maintain that it should have been.

But let us call attention to the details of synod's answer to the protest.

The protest objected to the First Point that it could not be proven that "God elects out of all mankind some to everlasting glory, and at the same time offers this heavenly bliss to all men, head for head, who lived since Adam, lives today and shall live in the future".

The committee eagerly took hold of the very last part of this objection and concluded: a misrepresentation! "Synod nowhere stated that *every* human being since Adam receives the offer of salvation"

But the essence of the objection the committee conveniently overlooked.

For, synod did say that God "offers this heavenly bliss to all men, head for head".

And synod did maintain that this "offer of heavenly bliss" is grace to all, to elect and reprobate in common!

Does it not look like an attempt to avoid the issue, when synod overlooks this real point of the objection, which was rather clearly stated, in order merely to call attention to the "misrepresentation" which it found in the last clause?

Besides, is there no room for the question at all: how can anyone thus misrepresent the meaning of the First Point? I think there is. For, what is the main contention of the First Point? Literally it is: "that there is a favorable attitude of God towards the human race or mankind in general and not only to the elect, that there is a certain grace or favor of God, which He shows to His creatures in general". And this grace to all creatures, to the human race in general is proven from "the general offer of the Gospel". Did not, then, the synod of 1924 literally state that the "general offer of the Gospel is grace of God to all mankind, yea, to all creatures"?

Granted now, that synod did not mean this.

Granted, that the situation in 1924 was such, that synode desired to prove that there is a grace of God to all men, common grace; that it must needs prove this from the confession; that there is nothing in the confessions to prove it; and that thus it happened that synod, insistent in its determination to prove the doc-

trine of common grace from the confessions, unfortunately hit upon the "general offer of the Gospel".

Does not the fact remain, that the First Point sustains the statement concerning a grace of God to all mankind by an appeal to the general offer of the Gospel?

If, then, members of the church "misrepresent" the meaning of the declarations of synod, whose fault is it? The fault lies, I say, with the formulation of the Three Points. And the committee that answered the protest and the synod that adopted this answer, should have admitted this and were in duty bound, not loftily to speak of misrepresentations, but to re-formulate the Three Points.

But there is more.

The committee *in re* this protest and the synod it served surely became guilty of "misrepresentation" with respect to the meaning of the First Point. For, it offers that synod (of 1924) "merely reaffirmed that all who hear the Gospel receive an unfeigned invitation to accept it".

Now, this is an untruth in every respect.

It is not true, that synod *merely* affirmed this. It affirmed much more than this.

It is not true, that synod affirmed this, for it did not affirm this at all. It declared something quite different.

And it is not true, that even if synod should have affirmed this, it would have been a *re-affirmation*, for it is nowhere stated in our confessions that all who hear the Gospel receive an unfeigned invitation to accept it. The committee and the synod were well acquainted with the fact, that even the passage in the Canons that appears to affirm what the synod of 1924 is supposed to have re-affirmed is a corruption of the original. It should read: "that they that are called should come to him". (Canons II, B, 8).

Where did synod affirm or merely re-affirm, that all who hear the Gospel receive an unfeigned invitation to accept it? Surely not in the First Point? Yet, this is what the synod of 1934 boldly states! Is 1934 ashamed of 1924?

One can hardly believe that synod of 1934 had forgotten what was declared in 1924.

Yet, 1924 declared, "*that the general offer of the Gospel is grace on the part of God to all that hear it and not only to the elect*".

And yet the synod of 1934 declares that 1924 *merely re-affirmed that all that hear the gospel receive an unfeigned invitation to accept it!*

Compare the two statements.

And draw your own conclusion as to the question who is guilty of "misrepresentation", the protestant or they that answered the protest.

My answer is: the latter!

(To be continued)

H. H.

Calvinism and Republicanism

In my previous writing I made plain that when Boettner wrote that final chapter of his book — a chapter that bears the title, Calvinism in History, — he had not before his eye reality but roved in a dream world of his own creation, in a world that with the light of truth focused upon it evaporates into thin air and disappears except in the mind of the dreamer. The view encountered in that last section of Boettner's book is that "democracy was born of Christianity" that the successful striving of nations to set up republican forms of government was as to motive, aim and guiding principle out of God and that the men in whom this movement and this striving took on flesh and blood, so to say, acted upon impulses of a genuine reverence and true love for God Whose sovereignty was being trampled upon by the tyrant. It was shown that this appraisal of the republican movement is in violent conflict with facts. It appeared that the light of historical investigation shows that this movement was an action that consisted precisely in reducing kings to puppets by wrenching the control of the affairs of the state from their hands and by depositing this control in the people, and in naming the people the supreme and sole authority in the state, an authority underivative, responsible to self only and thus not to God, subject to no will but its own, an authority by whose will kings rule and that is the source of all delegated power, an authority therefore that seats itself in God's throne, apposest and exalteth itself above all that is called God, and that sheweth himself that he is God.

Let us now examine the path of reasoning along which Boettner arrived at the conclusion that Calvin's real monument is every republican government on earth. The point of procedure of this reasoning is Calvin's Church Polity and the principles from which this polity is supposed to spring. The following excerpts reflect perfectly Boettner's mental processes respecting the matter under consideration: "We may say that the spiritual republic (Boettner refers here to the church) which was founded by Calvin rests upon four basic principles. These principles were, firstly that the will of the people was the one legitimate source of the power of the rulers; secondly, that the power was most properly delegated by the people to their rulers, by means of elections" "The striking similarity between the principles set forth in the Form of Government of the Presbyterian Church and those set forth in the Constitution of the United States has caused much comment. When the fathers of the Republic sat down to frame a system of representative and popular government their task was not so difficult as some have imagined. They had a model to work by." "Politically, Calvinism has been the chief source of modern Republican government. Calvinism and re-

publicanism are related to each other as cause and effect; and where a people are possessed of the former, the latter will soon be developed. Calvin himself held that the church under God, was a spiritual republic; and certainly he was a republican in theory." "The system (Calvinism) not only imbued its converts with the Spirit of liberty, but it gave them practical training in the rights and duties as freemen. Each congregation was left to elect its own officers and to conduct its own affairs"

Boettner has it then that the principles pervading the Presbyterian (Calvinistic) form of church government meet one again in the Constitution of the United States of America, that it thus was with hearts in which these principles had taken root that the fathers of our country sat down to frame their system of government, so that it may in truth be said that Calvinism is the chief source of modern republican government.

We have here to do with a contention that is as untrue as can be. Fact is that as to the principles pervading both, the church polity of Calvin and the state polity of the framers of the Constitution of our country have nothing in common. In Calvin's so-called spiritual republic (the church) Christ is King Supreme, the Institutor of the offices in the church and the sole source of the rule exercised by its officebearers. So Calvin taught. I quote from his Institutes: "He (Christ) has instituted the office of pastor and teacher (Eph. 4:3) to teach His own (people) through their mouth. He has vested them with power" (Institutes, bk. 4, p. 4). And this also from Calvin's pen (bk. 4, p. 55): "We must now consider the order according to which the Lord has willed that His church should be ruled. For, though He alone governs and rules in His church and in the same must preside and have the highest power and though this rule must be exercised and administered solely through his word, yet we maintain that He uses thereto the services of men, constituting them His representatives, not to vest them with His right and honor, but merely to execute His own work through their mouth, as a craftsman avails himself of an instrument for the performance of his work." Further (p. 57 of bk. 4): "Christ ascended in the highest in order that He might fill all things. The manner of this filling consists herein that He, through His servants to whom He entrusts this office and gives grace to execute it, bestows upon the church His gifts and is thus in a sense present in His church through the manifestation of the power of His Spirit in this His institution." Consider also this statement (bk. 4, p. 32): "In order to make us partakers of this benefit, keys have been given to the church. For when Christ commanded His apostles and bestowed upon them power to forgive sins (Mat. 16:19 and 18) He not only willed that they should absolve those who turned from their wickedness to faith in Christ but that they should

administer their office continually."

Calvin also raises and answers the question whether the minister of the gospel must be chosen by the whole congregation or by the consistory alone. His answer reads: "We perceive that it was the custom of Paul (the apostle) to choose the bishops through the voice of the people" (Bk. IV, p. 71).

Expressions occur in the above excerpts that I mark. These: "He (Christ) *has vested them* (the officebearers in the church) *with power.*" "For when Christ *bestowed upon them* (the apostles) *power* to forgive sin."

These expressions from Calvin's pen literally assert that in his (Calvin's) so-called spiritual republic (the church) officebearers receive their power not from the people who elect them to the office but solely from Christ. From Him they obtain their office. By Him are they endowed with grace for the execution of the duties belonging to the office. Thus the officebearers are His gifts unto His church — gifts through whose mouth He preaches His word and executes His work. Such was Calvin's conception.

As to the modern republican state, Boettner himself insists and openly declares that in this state the *will of the people is the one legitimate source of the power of the rulers*, and that the power is delegated by the people to the rulers. I showed in my previous article that of the atheistic principle here expressed, republicanism here in North America and the world over is the crystallization. The document known as the Declaration of Independence contains a clause that reads: "That to secure these rights, governments are instituted among men *deriving their just powers from the consent of the governed.*" And Boettner was quoting the English statesman and jurist, Sir James Stephen, when he asserted in that final chapter of his work that the *will of the people is the one legitimate source of the power of the rulers*.

Let us now describe that spiritual republic, the church, as Calvin conceived of it. In the church the offices are institutions of Christ and so defined by clergy and laity alike. These offices consists of duties prescribed by Christ and of a delegated power of which Christ and not the people is the source so that the members do not delegate power to the officebearers but merely elect as the instruments of Christ to the office. The officebearers possess governing power solely by virtue of their being vested with the office so that they rule by the right not of the members of the congregation but of Christ alone. The officebearers are and will to be agents of Christ and will to so function. The sole, supreme and infallible law in the church is the will and mind of Christ as revealed in His word and as formulated in the creed. The members of the congregation by choosing them officebearers willingly place themselves under the yoke of Christ's law. By His law also they vested with the office will to be

bound. The word of God is taken as the sole infallible standard of legality of all thought and action. Office-bearers and laymen alike are and will to be God's workmanship created in Christ Jesus unto good works, which God hath before ordained that they should walk in them. Such were the principles pervading the polity of Calvin's church. But as to the modern republican state, the atheistic principle pervading its polity is, as was shown, that the will of the people is the sole source of the power of the rulers, so that between this state as defined by its founders and Calvin's spiritual republic (the church as he conceived of it) there is no more real agreement than between righteousness and unrighteousness, light and darkness, Christ and Belial, he that believeth and an infidel, God and idols. Calvin's spiritual republic turns on God, your modern republican state turns on man; the former is theocentric, the latter homocentric. The conception of the former springs from the mind of God, the latter as to the idea of which it is the embodiment was conceived of by man. This has now been conclusively proven. It means that Boettner's contention to the effect that there is a striking similarity between the principles set forth in the form of government of the church as conceived of by Calvin and the principles set forth in the Constitution of the United States, that politically Calvinism has been the chief source of modern republicanism, that Calvinism and republicanism are related to each other as cause and effect, is thoroughly untrue. How anyone in the possession of Calvin's institutes and of such documents as the "Declaration of Independence" of the American colonies and the "Constitution" of the United States of America, how anyone conversant with Calvin's Church Polity (the principles of which he set forth in his Institutes) and with the principles pervading the two aforesaid documents, can make such a statement is hard to understand. Is Boettner ignorant of what Calvin wrote on the matter of the offices in the church? Are the two documents above-named not in his possession? Does Boettner not know that it was with hearts set on fire by the philosophy of the rationalist Thomas Paine that the colonists cast off the yoke of their sovereign across the sea, that the American revolution was a plant that had first thrived on French soil and that the leaders of the revolution in France aimed at nothing less than the abolition of Christianity, that Republicanism in England began to make its appearance centuries before Calvin saw the light of day?

Fact is that true Calvinism, Calvin's Calvinism and that phenomenon in history known as Republicanism, the Republican movement, have absolutely nothing in common, that in Calvinism and Republicanism we have to do with two distinct and disparate streams of influence. And these two streams do not merge, never have and never will; for each has its own origin, bed and mouth. I speak now not of Republicanism ab-

stractly viewed but of Republicanism as we have it, of existing Republicanism. The question here being considered is not whether Republicanism *as such*, whether a republican state or form of government *could be* the fruitage of Calvinism, but whether the *existing* Republican states as to the principles of state polity set forth in their constitutions, whether the Republican movement in history as to motive, aim and guiding principles is out of God, is born of Christianity. Only the light of historical investigation is needed to show that existing Republicanism is of the lie. At first glance that final chapter of Boettner's work has the appearance of being the fruit of such an investigation. But fact is that this chapter is nothing more than a series of quotations, sweeping statements and majestic sounding phrases that when examined in the light of truth betoken a mind that has lost its regard for plain facts. Many are the so-called authorities that Boettner marshals to the defense of his main proposition that Calvinism is the creator of the modern world, that Republicanism is born of Christianity, that the modern republican state is as to the principles of which it is the crystallization, the exact replica of Calvin's spiritual republic. However, among the names of the authorities quoted the name of Calvin does not appear. Not once does Boettner cite Calvin. Yet he was in a position to do so as he possesses Calvin's Institutes and that collection of Calvin's treatises that bears the name of Calvin's Calvinism. This is strange indeed if it be considered that from the point of view of principle there is absolutely no agreement between the modern republican state and that spiritual republic (the church) that Calvin sets before our eye in his Institutes. But what amazes most of all is that Boettner even ascribes to Calvin principles of church government that stand diametrically opposed to the principles of church government that Calvin voiced in his Institutes.

Such are the tactics employed in the endeavor to make it appear that the modern republican state is born of Calvinism.

There is, to be sure, a certain formal agreement between Calvin's spiritual republic and the modern republican state. In both the officers are chosen through the voice of the people. But here the agreement stops. Rightly considered Calvin's spiritual republic is no republic or democracy at all but an absolute monarchy and this monarch is Christ Who rules His church through His Spirit and His Word in connection with the special office. Here Christ is the sole lawgiver. Not the common members in the church but they only vested with the special office rule, not as lords but as servants of Christ bent on bringing the flock under His yoke. But the modern republican state on the other hand is a democracy indeed as in this state the will of the demos, of the people, is defined as being supreme and the government as being of the

people, by the people and for the people. Fact is then that it is the state not with the democratic but with a monarchical form of government that from a formal point of view agrees with Calvin's spiritual republic. For in this state as in the church there is a king who is the sole legislator and judge. And the king of the church, Christ Jesus, is the vicegerent of God. It appears then that even from a purely formal point of view there is no agreement between the Democratic states of our Modern era and Calvin's so-called spiritual republic.

Perusing the pages of that final chapter of Boettner's work, one receives the impression that in quoting others, Boettner chose his selection often with little regard to the thought conveyed. Thus on page 393 we read: "We may say that the spiritual republic which was founded by Calvin rests upon four basic principles. These have been summed up by the eminent English statesman and jurist, Sir James Stephen, as follows: 'These principles were, firstly that the will of the people was the one legitimate source of the power of the rulers; secondly, that the power was most properly delegated by the people, to their rulers, by means of elections'"

On the following page one comes upon an excerpt from the work of J. C. Monsma that reads: "Governments are instituted by God through the instrumentality of the people. No kaiser or president has any power inherent in himself; whatever power he possesses, whatever sovereignty he exercises, is power and sovereignty derived from the great source above. No might but right, and right springing from the eternal Fountain of justice. If the government were nothing but a group of men, bound to carry out the wishes of the majority, his freedom loving soul would rebel. But now, to his mind, and according to his fixed belief, — back of the government stands God, and before Him he kneels in deepest reverence."

This is well said. But mark that the first of these quotation literally asserts that "the will of the people is the one legitimate source of the power of the rulers and that this power is delegated by the people to the rulers." On the other hand, the second quotation declares just as emphatically that "the sole source of the power of the rulers is God." There are several more such contradictory pairs of statements to be found in Boettner's work. In fact, the whole book turns out to be a veritable medley, a confused mass, of Arminianism, Calvinism, Post-millennialism and out and out Modernism, so that when the book has been read, questions arise such as these, What is the author? Where does he stand? What is his belief? Why this trifling with the truth? Why this attempt to pacify both the Arminian and the man of Reformed persuasion, to speak according to the hearts of the children of the world and according to the hearts of the people of God? It is because the book is what it is, a mixture of truth and

untruth, that it is so deceiving. Unless one reads cautiously and thoroughly, one imagines after the first reading that he has to do with a treatise on the Reformed doctrine of Predestination that is actually Reformed.

Much of the reasoning in Boettner's book and especially in that final section of his book is so superficial and at once untrue. This has been shown. One more example of this. One of the propositions that Boettner holds to is that the war of the American Revolution was sponsored and fought mainly by Presbyterians, that is, by Calvinists, that thus American democracy is born of Calvinism. I will not gainsay that it was mainly Calvinists who fought the war of the American Rebellion. Whether or no this be true matters little when it comes to proving or disproving the proposition that American democracy is born of Calvinism. But what does matter here is whether or no it was with hearts set on fire by *Calvin's* (I say Calvin's) Calvinism that Presbyterians fought this war, whether the Principles of the Republic of the United States can be traced back to *Calvin's* Calvinism. Let Boettner prove this if he can by quoting from Calvin's works, from his Institutes and from his Commentary of which there are in existence many volumes. Let Boettner give us Calvin. Should Boettner do so, it would appear that Calvin's soul was filled with a holy horror for these very principles. I have proven this by lengthy quotations from Calvin's Institutes. It will avail Boettner nothing to appeal to Calvin's spiritual republic as I have proven, again by quotation from the Institutes, that this republic has absolutely nothing in common with your modern democratic state. So then, the question to be answered is whether those Calvinists who fought the Revolutionary war were truly Calvinists.

The fundamental error of Boettner's reasoning in that final section of his book is that it identifies on the one hand democracy and liberty and on the other hand monarchy and slavery or despotism. Our own age ought to have opened his eyes to the fact that true liberty either political or religious has really nothing to do with either a democratic or with a monarchical form of government, that in a democratic state life can become fully as insufferable as in a state with a monarchical form of government, that a commonwealth is truly free if it be delivered from the power of sin and the devil, that the citizens of a state, subjects and rulers alike, enjoy liberty if they do righteousness and walk in the light. We therefore look for new heavens and a new earth wherein dwelleth righteousness.

Calvinism did not give to the world liberty for the reason that the liberty that Calvinism stands for and genders, the world will not have. Consider that the liberty of true Calvinism is at bottom truth, justice, holiness, love for God, the fear of the Lord and requires that a man choose the truth, Christ, God, as the sole element in which he wills to live and move and

have his being. And this is the only liberty that true Calvinism knows of.

That other religious liberty to which Boettner in common with many refers to as our priceless heritage and unrightly refers to as the offspring of Calvinism is rightly considered not worthy of the name. Tell me, are the men of this generation free because they succeeded in reducing kings to puppets by wrenching the control of the affairs of the state from their hands and by depositing this control in the people? Are the men of this generation free because they may serve God as they please or serve whatever god they please or no god at all if this pleases them?

But aside from this, do the children of darkness actually say to the children of the light, Serve your God and serve Him as you please unmolested? Not so. The world hates, persecutes, mocks, jeers, scoffs and ridicules today as well as at any time in the past. Every national crisis brings to light that the anti-Christian power in the world, coming to a head in the godless state, is today as intolherent of the faithful, of the people of right principle, as it ever has been.

Another question is whether the people of God may insist that the magistrate allow the Atheist, let us say, to wallow in his atheism with impunity as well as he allows the believer to serve his God unrestrained. Is the task of the magistrate limited to maintaining the second table of the law only. Prove this from Scripture. May the magistrate whose task is to punish evil-doers allow the atheist to openly taunt God? This was not the stand of the Calvinists of the sixteenth century as I have proven. But, some may say, only a principled magistracy would strike at atheism. A godless magistrate, vested with the power to silence the voice of blasphemy, would be sure to define the worship and praise of the true God as a crime and persecute the faithful. So in order to escape persecution we insist that the magistrate be permanently relieved of the right to silence the man who openly declares: there is no god. Religious liberty is a fruit that grows on the tree of Modernism, of religious indifference, of a fearful and flably Christianity that under the impulse of a love for this life chooses to keep silence when it should speak, and to praise flatter and condone when it should censure and denounce, and because the world always persecutes the people of God actually walking in the light, religious liberty for the latter is rightly considered a figment of the imagination. It does not exist.

Herewith I bring my review of Boettner's work to a close.

G. M. O.

Gods Woord alleen blijft eeuwiglijk; maar de dwaling gaat altoos naast hetzelfde op, en ook weer onder.

Eigen School

Het is bijna weer tijd, dat onze kinderen naar school moeten.

En nu is het laatste nieuws, dat onze kinderen hier in Redlands naar eigen school hopen te gaan. En dan bedoel ik met "eigen school", een school die opgericht werd door leden onzer Protestantische Gereformeerde Kerk en dat uitsluitend.

We hebben hier een strijd gehad op het gebied van het Christelijke Onderwijs. En ik zal U er iets van laten weten. Ik doe dat niet omdat het onderwerp mij zoo aantrekt. Dat zou wel het geval wezen als ik uitsluitend mocht schrijven over de idee van eigen school. Gij allen weet, dat het ook mijn ideaal is om als Protestantische Gereformeerden eigen school te hebben. Schier alles is daarvoor. Doch als ik over onze eigen school zal schrijven (en dat zal wel moeten; dat wordt van mij verwacht) dan zal ik ook het ontstaan van die school moeten aanstippen. En dat kan niet zonder ook de onverkwikkelijke gebeurtenissen ten ontziet te verhalen. Doch ik zal mijn best doen om zoo objectief mogelijk te zijn. Ik denk niet, dat ik klaar zal komen in één artikel.

Ge moet dan weten, dat toen ik voor de eerste maal hier kwam (Juni, 1932) alle samenwerking ongeveer op het doode punt stond. Ik woonde toenmaals de groote jaarvergadering bij, waar mij adviseerende stem geschonken werd. Ik verzeker U dat de snaren strak gespannen stonden. De hoofddisch voor dien avond was het stemmen voor bestuursleden. Ik meen wel, dat twee van de zeven bestuursleden aftraden en dat er twee nieuwe voor hen in de plaats gestemd moesten worden. En als mijn geheugen mij niet bedriegt (en dat gebeurt nog al eens) dan waren die twee aftredende leden beide van onze gemeente. Ik meen dat er slechts één der onzen zitting behield. Ik adviseerde toen de vergadering om twee der onzen te kiezen, zoodat er een evenredige vertegenwoordiging zou zijn. Ik meende dat dit wijs was. Een ieder zal toestemmen die der zaken kundig is, dat de beide partijen ongeveer even sterk waren. Dus als er drie van ons en vier van de overzijde zitting hadden, dan had niemand veel te klagen. Ik werd stilletens aangehoord en men stemde. En de uitslag was, dat alle Christelijke Gereformeerden, met een niet te tellen uitzondering van een of twee, op twee leden stemden van eigen kerk. Let wel, op slechts twee personen vielen alle stemmen. Het was tamelijk doorzichtig, dat er politiek gespeeld was. Dat het van te voren al klaar gemaakt was. Dit is ook later van verschillende zijden toegestemd. De uitslag was dan, dat er van de zeven bestuursleden slechts één van de onzen zitting had. En dat zette kwaad bloed en terecht.

Toch trachtten wij om samenwerking te behouden. En we werden daarin ook gezegend. Het was wel niet

100 procent, doch samenwerking was er en het werd allengskens beter. Daar kwam nog bij, dat een der zes leden der Chr. Ger. Kerk tot ons overkwam, zoodat we toen twee der onzen in de Board hadden.

Het volgende jaar was er weer stemming en het stond zóó, dat juist die twee broeders van onze zijde aftraden en zij waren ook niet herkiesbaar. De geheele vergadering was het er over eens, dat er nu twee van ons gestemd dienden te worden. Ik was toen in Michigan. En toen hebben de onzen ook politiek gespeeld. Ten minste sommigen. Want alle stemmen, met weinig uitzondering, vielen op ondergeteekende en een onzer ouderlingen, broeder Gaastra. Nu was er wel verschil. Het vorige jaar had men naar alle billijkheid de onzen er in moeten stemmen, hetwelk men door politiek niet deed en dit jaar was het meer dan billijk, want er bleef niet een van ons in het Bestuur. Dus er moesten twee van ons ingestemd worden, zou het eerlijk zijn. Doch mijn volkje wilde mij er in hebben en verscheidenen spraken het onder elkaar af.

En jawel, daar was Leiden in last!

Op de eerste bestuursvergadering werd ik dringend verzocht door vijf Chr. Ger. leden om te bedanken. Er waren vele redenen. Ik had het vorige jaar gezegd, dat als ik door *zulke* politiek er in gestemd was, ik bedanken zou. Wel hier was mijn kans. Ook had ik leelijke dingen gezegd van de Chr. Ger. Kerk en leiders. Een Dominee woest niet in de Board. De Chr. Ger. leden zouden hun steun nu onthouden, enz. Wel, ik antwoordde zoo goed ik kon alle argumenten, een voor een. Ik hield staande, dat er verschil was tusschen de politiek van 1932 en 1933, zooals ik hierboven schreef. Ik verzekerde de broeders, dat ik niet in de Board kwam om te debatteeren over de theologische verschillen onzer kerken. En zoodoende pressie op hen uitoefenen; dat ik gereedelijk verstond, dat om samen te werken er gegeven en genomen moest worden. Ik verklaarde ook mijn schrijven in de Standard Bearer en toonde aan, dat mij uitdrukkingen bedoeld waren op de Leiders die verleiders zijn. En dat de Board niet van mij mocht vergen, dat ik niet zou strijden voor mijn overtuiging in de Standard Bearer. Ik vroeg hen waar de minste plaats was in de Board en dat ik gewillig was om daar te gaan zitten, dat het mij te doen was om de zaak van het Chr. Onderwijs te dienen. Dat ik zelfs gewillig was om "humble pie" te eten om de zaak die ons dierbaar was. En bovendien, dat als ik nu bedankte, hetwelk ik persoonlijk wel wilde doen, mijn volkje zeker niet hun steun zou blijven geven. Kortom, ik overtuigde die broeders, dat mijn aanwezigheid in de Board onder den zegen des Heeren zou kunnen werken tot meer samenwerking. Met een grap besloot ik mijn "defense" door hun te verzekeren, dat na een jaar of zoo zij uit zouden vinden, dat er wel met mij te werken was.

En de uitslag bevestigde dit.

Na zes maanden was er wondere samenwerking op alle gebied. Financieel gingen we bij de maand vooruit. Meer en meer kwam er harmonie en de toekomst beloofde veel.

We mochten het vertrouwen zoo compleet winnen van die vijf Chr. Ger. Board members, dat zij mij in het voorjaar van dit jaar eenstemmig benoemden om de Graduation address te houden en dat nog wel in onze Kerk. Ik kon mijn ooren haast niet gelooven.

En jawel, daar kwam een slag uit een heldere hemel. Die mooie samenwerking werd met leede oogen aangezien in zekere kringen. Geheel in het geheim kwamen 28 der Chr. Ger. broeders tezamen, leden van de schoolvereeniging. En de vijf bestuursleden moesten het ontgelden. Zij waren zoo droef te moede, dat zij het bijltje er bij neer wilden leggen. Op de volgende Board meeting kwam de zaak voor den dag. Wat zullen we doen, broeders? Zoo vroegen ze br. Gaastra en mij. Wel, ik trok mij terug, hen verzekerende, dat als het welzijn van de school tegenover mijn spreken stond, ik mij gaarne terugtrok.

De Board besloot om dit jaar geen Graduation program te hebben.

Toen verscheen er een petition op de Board van onze leden om dan Ds. Schans te laten spreken in zijn eigen kerk. De Board keurde dit af en besloot om Ds. Cammenga te verzoeken om te spreken in de Chr. Ger. Kerk. Als een soort compromis.

Zoo stonden de zaken aan den vooravond van een te houden Society meeting op den 9den Mei, 1934. Dat was Woensdagavond. Doch we waren te weten gekomen, dat er weer een geheime vergadering gehouden was in de Chr. Ger. Kerk onder aanvoering van Ds. Schans. Allerlei geruchten deden den omloop.

Op die bewuste vergadering der vereeniging kwam het al spoedig uit wat er in het geheim besloten was om op de vereeniging te brengen. Ds. Schans kwam met een voorstel; het luidt aldus:

"1. That the Board of the Christian School shall be composed of four members belonging to the group of the Chr. Ref. Church and three members belonging to the group of the Prot. Ref. Church.

"2. That the Board shall henceforth be elected as follows: Previous to the annual business meeting, to be held in June of each year, each of the two groups shall meet separately, and shall designate by ballot those of their group who shall serve as Board members; then, at the annual business meeting, the President shall instruct the Secretary of the Society to cast his ballot for the men appointed by each group by which act the various appointees shall be officially elected."

Den Hollander ten gerieve zullen we even in het algemeen zeggen wat dit voorstel inhield. In de eerste plaats stelde Ds. Schans aan de vereeniging voor, dat van nu voortaan de Board zou bestaan uit vier leden der Chr. Ger. en drie van onze kerk. Ge moet wel

verstaan, dat er geen tijdsbepaling bijstond. Als dit voorstel aangenomen werd, dan bleef dat zoo, totdat wij sterk genoeg waren om het met twee-derde meerderheid van stemmen te herroepen.

In de tweede plaats stelde hij voor, dat wij als twee groepen apart zouden vergaderen in het voorjaar om dan onze board members te benoemen, die dan op de vergadering der Society door de Secretaris met één stembiljet officieel verkoren zouden worden.

Ge kunt U voorstellen, dat we ons er tegen zetten. Keer op keer toonden we aan, dat het tegen de Constitutie inging en wilden we weten, waarom de leden der Christelijke Gereformeerde kerk, als zoodanig, bevoordeeld zouden worden. Dat wij slechts drie leden zouden hebben en zij vier was niet zoo erg, als dit voor tijd en wijle zou zijn. Dat was *nu* niet zoo erg, want zij hadden de meeste kinderen op school. Doch als wij dat voorstel aannamen zou dit zoo moeten blijven totdat wij twee-derden der stemmen zouden beheerschen. En dat was niet recht.

Bovendien wilde men ons zoo maar, tegen onzen wil, apart organiseeren in een aparte officieuze groep.

Doch zij hadden een paar stemmen meerderheid en het werd er doorgejaagd.

Daar komt nog bij, dat wij die zaak die in het duister geschied was, namelijk, die vergadering der 28 die niet wilden dat ik spreken zou, te berde brachten in hetzelfde verband en opheldering verzochten. Eerst wilde men niet, doch toen we aanhielden, kwam de aap uit de mouw. Ds. Schans had ook een brief naar de Board gezonden, protesteerende tegen mijn spreken. Hij verklaarde, dat hij niet door mij gesticht kon worden, omdat ik hem aangevallen had in de Standard Bearer. Ook waren er anderen die niet wilden komen als ik ooit sprak op een vergadering der Schoolvereeniging. En ook mede om mijn schrijven in de Standard Bearer.

Wij trachtten ook op deze vergadering te verklaren hoe wij stonden tegenover de Christelijke Gereformeerde kerken en hare leiders, doch Ds. Schans, die mij heel goed verstond, wilde die verklaring natuurlijk niet aannemen. Ik zeg natuurlijk, want hij was een dier leiders die ik op het oog had. En het gevolg was, dat wij naar huis gingen en dat er een ernstige breuke geslagen was. Keer op keer had ik de vergadering gewaarschuwd, dat als men zoo onrechtvaardig voortging, alle samenwerking onmogelijk zou worden. Mij wilde men niet laten spreken; een onrechtvaardige vertegenwoordiging in het bestuur wilde men vastleggen; en tegen alle constitutie in wilde men ons organiseeren in twee aparte vereenigingen.

Luisterende naar de gesprekken merkten wij al heel spoedig, dat wij aan het einde waren van samenwerking. En om ons volk te bewaren voor de idee van Christelijk Onderwijs beseften we, dat wij ons volkje moesten organiseeren om indien noodig eigen school te hebben. Daar scheen geen andere weg open.

Den volgenden Zondag, na met mijn kerkeraad gesproken te hebben en mede uit naam van den kerkeraad, riepen we alle vaders en moeders, met alle jongelingen en jongedochters op om den volgenden Dinsdagavond, 15 Mei, te vergaderen in onze kerk om te zien wat ons te doen stond in verband met het Christelijk Onderwijs.

Dat werd ruchtbaar onder de broeders en zusters in de Christelijke Ger. kringen en had tot gevolg, dat een commissie die zichzelf aangesteld had, mij in de pastorie opzocht. Het waren broeders, die inzagen, dat het zóó verkeerd ging en dat we samen moesten blijven. Ik heb het altijd gewaardeerd, dat die broeders ons opzochten. Het strekt tot hun eer.

Zij bezochten mij des Maandags vóór de groote vergadering van al ons volk, die belegd was om Dinsdagavond te vergaderen. En hun doel was arbitrage.

Den volgenden keer zullen we U het verdere verloop der zaak bekend maken.

G. V.

LIFE IS BUT A WEAVING

My life is but a weaving
Between my God and me;
I may not choose the colors,
He knows what they should be.
For He can view the pattern
Upon the upper side,
While I can see it only
On this the under side.

Sometimes He weaveth sorrow
Which seemeth strange to me;
But I will trust His judgment,
And work on faithfully.
T'is He who fills the shuttle,
He knows just what is best;
So I shall weave in earnest,
And leave with Him the rest.

At last when life is ended,
With Him I shall abide;
Then I will view the pattern
Upon the upper side.
Then I shall know the reason
Why pain with joy entwined
Was woven in the fabric
Of life that God designed.

Covenant Youth's Chief Question

If we should be asked, young man or young woman, "What is the one question which is uppermost in your minds?" What would you say? If we were asked as to what is our main concern in life, and what is our prime interest, what would the answer be? Youth is the time of questions, it is the time of high aspirations, restless ambitions, ceaseless strivings. Let us listen to some of the questions which the modern youth is engaged in asking. Here is a young man whose chief question is, "How can I make a man of myself, how can I get an education and afterwards get a good, paying position?" Another young man inquires as to how he can enjoy the "good times" and the amusements of the world to the full. Still another is planning how he can best fool his parents and the church, how he can make them believe he is faithful but still in his heart be faithless. Countless others are asking how much they can enjoy the flesh, but still go to heaven afterwhile.

But the question of the covenant youth is of a different nature.

Young people, when we have come to this age of discretion we seek answer to the question: "Wherewithal shall a young man cleanse his way?" Ah, there's the question of the covenant youth, his chief concern is about the cleansing of his way. Indeed he has other questions, questions which life endlessly presents and which must be answered, but this chief question is certainly this one. The youth of the world are not concerned about so spiritual a thing, they ask carnal questions, but covenant youth asks, "Wherewithal shall I cleanse my way?" The inquirer is one who carries the sign of baptism upon his forehead, one who even at that early age can say with the psalmist, "With my whole heart I have sought Thee"; the questioner is a young man, who, though he feels himself to be sinful, is penitent, and withal is interested in the covenant, the questioner is a young woman who has come to love God and to hate the world, whose desire it is to walk worthy of the Covenant God.

Covenant youth ask that question, not because they are better than the others . . . we know ourselves too well to think that . . . but because of the grace of God. This question is but the first manifestation of covenant grace in our hearts, for God's grace has moved us to ask that question. Well therefore may the young man or the young woman who has never yet asked himself or herself this question have concern, thankful let them be who have asked this, it is a sign that God's grace has begun to operate in your hearts.

Wherewithal shall I cleanse my way. Is that your question?

When you speak of a "way" you speak of a passage or path from one place to another. Thus the word points to action and to motion. And the "way" is

literally our course of movement through this world. Centrally it is our whole manifestation of life, from the cradle to the grave, and as such it includes our behaviour in the various phases of life, our re-action to things round about, our conduct in words and deeds; yes, the "way" includes absolutely all that belongs to this present life. Since our dealing is always with God, and our walk is always before His face we must see that above all our conduct towards God constitutes our "way". Do we love Him and His commandments or do we hate Him and despise His precepts; do we seek Him and His fellowship or do we ignore Him and live thoughtless of Him; do we obey Him and enjoy serving Him or do we disobey and attempt to reject Him? Whatever your answer, that is your "way". And everyone of us is making a "way", for none of us can escape God. And with this our conduct toward God determines also our conduct toward the world round about. Do I love God and consequently hate the world or do I despise God and cling to the world and its things? I shall have to do either, and whatever I do, that is my "way". What is our conduct toward our parents? Do we abuse and despise, ignore and disobey them; (as do the ungodly youth) or do we diligently seek in love to obey and serve them? Whatever my answer, that is my "way". Our conduct toward our parents therefore makes up our "way". Our "way" is finally constituted of our conduct toward the church to which we belong. What is our conduct toward its services, catechism, etc.? Do you take interest or do you play the part of the wretched truant? Whatever your answer, that is your "way".

When the covenant youth now asks about the cleansing of that way he does not ask to merely have his life somewhat improved morally or socially. But he asks this question first in penitence of heart, confessing that his way in the past has been sinful. Indeed, that is the confession of all of us. For it you and I seek pardon. But primarily his question is: "How may I, standing in the midst of a sinful world and surrounded with temptations, in sinful flesh, walk the straight and narrow way of the covenant, right thru the midst of this world?" "Cleanse" means literally to shine or to glitter. How then may my way shine, how may it be pure, how may it be acceptable to God? Round about us we see the way of careless and godless youth, their way is filthy and corrupt. But wherewithal shall I cleanse my way, so that my life respective God and the world, my life respective my parents and the church may be a reflection of the holiness of Christ in me? Our desire is then to live holy before God, obeying His commands from the heart and serving Him as friend-servants; our desire is that respective the parents the Lord has given us we may conduct ourselves unblameable and becomingly, that respective the church we may live as young folks who take interest in her doctrine, instruction and reproof. Our desire is like-

wise that our course through life may be of such a nature that our whole manifestation is a constant testimony of protest against the world and the youth of the world, and a perpetual witness of the fact that we exercise covenant fellowship with the perfectly holy God.

That is covenant youth's chief question.

But, indeed, if you go to the world with that question it will not understand you. The world's advisors don't and can't reckon with so deep a question. The world's schools can offer you no solution, for no man of the world can think himself into your problem. Moreover if you should be persistent in asking the world that question, it would soon call you silly and beg of you to cease being narrow-minded.

But your question, if indeed you ask it spiritually, can and will be answered. And only God Himself can and will answer that question. He can answer it because He is the All-wise God, and as the All-wise God He has given us the Scriptures. He will answer it because He Himself is interested in covenant youth. Not for our sakes, but for the sake of His covenant. God's answer to our inquiry is that we can cleanse our way only by taking heed to that way according to His Word. God alone knows the way and He sets it forth in Scripture. That Word knows your problems, for it first brought them to your attention. That Word sheds light on our whole path of life, its light falls upon our way respective every phase of our life. That Word is God's speech to us. Shall we cleanse our way we must think on our way in the light of God's Word unto us. Indeed, the heart is cleansed only by regeneration, but we can live regenerate only when we give heed to that way according to God's Word.

Therefore, youth, let us study God's Word. You, yourself learn to read it, set yourself to peruse its pages. Read a small portion daily and begin to read it, not as a piece of literature, but as God's Word, read it thoughtfully and prayerfully. Please don't say you haven't the time for you frequently read other books, and you take the time. Not only read but make work also of your catechism, so that you may the better grasp the truth. Give heed to the services. Besides that you have covenant parents to instruct you in that Word, ask them to assist you, they will certainly do so for they have no greater calling upon this earth.

Through God's grace that answer to your question is also sanctified unto your heart, through the operation of the Holy Spirit. And pray God that He may give you grace to walk according to His Word. Your way shall be in principle cleansed, God is glorified, and you yourself have peace with God, through Jesus Christ.

M. G.

Der jongelingen sieraad is hun kracht.

1834 En 1924, Een Vergelijking

II

Het is een eigenaardig feit, dat, wie de officieele documenten inzake de afzetting van ds. de Cock raadpleegt, den indruk krijgt, dat het in 1834 toch eigenlijk ging om zeer ondergeschikte belangen. Er waren schijnbaar geen beginselen in de zaak betrokken. Er stonden geen hogere belangen, waarheid en recht betreffende, op het spel. Het ging om de kwestie van het zingen van gezangen in den openbaren eeredienst. De Cock was niet slechts tegen het zingen van gezangen, maar hij beval ook een boekje aan van zekeren Jakobus Klok, dat in min kuische taal tegen de evangelische gezangen te velde trok. Ook was er door de Cock minder gepaste taal gebezigd in een boekje, waarin hij aanviel op twee broeders in de bediening in de Nederlandsche Hervormde Kerk. In dat geschrift liep het dan ook de spuigaten uit! Hij noemde de door hem aangevallene broeders, Reddingius en Brouwer, wolven en lasteraars, dieven, moordenaars, farizeën, huichelaars en meineedigen! Was het dan wonder, dat men hem niet met rust liet, van hem eischte, dat hij van zulke grove taal belijdenis zou doen? En de Cock was een stijfhoofd! Eenmaal den voet op het verkeerde pad gezet hebbende, keerde hij niet gemakkelijk terug. Ook toen hij wel zag, dat het verkeerd liep, hield hij het hoofd er voor, en liever dan een knieval te doen en de minste te worden, waagde hij de kerk er aan, liet het uitloopen op eene scheuring in de Kerk van Christus! Maar is het wel te verantwoorden, dat om zulke nietige en persoonlijke kwesties de Kerk van Christus wordt uiteen gescheurd? Moet de, van Gereformeerde zijde zoo hoog geprezen, actie van 1834 toch feitelijk niet worden beoordeeld als een daad van scheurmakerij?

Ik schrijf dit, omdat er in dit opzicht veel overeenstemming is tusschen de geschiedenis van 1834 en die van 1924.

Loopen we echter de geschiedenis niet vooruit.

Hendrik de Cock werd in 1801 geboren. In zijn ouderlijk huis ontving hij geen Gereformeerde opvoeding. Daar en in zijne omgeving heerschte het liberalisme dier dagen. Alleen van zijn catechiseermeester ontving hij, zooals hij later zelf opmerkt, onderwijs van beter gehalte. Niemand wist tenminste nog nadruk te leggen op de noodzakelijkheid van wedergeboorte en bekeering. Dat de studie aan de Hoogeschool te Groningen hem niet heeft voorbereid voor en geleid in de richting, die hij later insloeg, behoeft niet te worden gezegd. Daar heerschte destijds het supranaturalisme. Schitterende studiegaven schijnt de Cock niet te hebben bezeten. Wel moet hij ijverig hebben gewerkt en de hoogleeraar Hofstede de Groot, destijds een zijner studiemakkers, getuigt van hem, dat zijne medestudenten gaarne met hem omgingen, daar hij zich ken-

merkte door gezond verstand en een rondborstig en open karakter. Nadat hij op twee-en-twintig jarigen leeftijd tot het predikambt was toegelaten, diende hij de gemeente te Eppenhuisen tot 1827, die van Noordlaren tot 1829 en vertrok vandaar naar Ulrum. Daar werd hij eigenlijk eerst bekeerd en werd hij bekend met de waarheid der soevereine genade, vooral door het lezen van Calvin's Institutie en bestudeering der Dordtsche Leerregels. Dat deze ommekeer in leven en denkwijze aanstonds een merkbaaren invloed uitoefende op zijne prediking laat zich gemakkelijk bevroeden. En zijne prediking vond ingang in de harten van velen. Van heinde en ver stroomden de scharen samen om in Ulrum's kerk het geklank te kunnen hooren, dat in eigen gemeente reeds lang niet meer gehoord werd. Maar het is ook te begrijpen, dat hij zich aanstonds vijanden maakte, vooral toen hij enkele geschriftjes uitgaf, waarin hij wees op den droevigen toestand der Kerk en aandrang op terugkeer tot de oude paden, aangewezen door de Dordtsche Synode van 1618-19.

En de vijand vond ook spoedig aanleiding om hem aan te vallen. Het is ons doel niet de geschiedenis in bijzonderheden te beschrijven. Daarvoor ontbreekt ons de tijd. Laat het genoeg zijn op enkele hoofdmomenten te wijzen. Reeds den negentienden December 1833 werd de Cock door het classicaal kerkbestuur van Middelstum, vergaderd te Onderdendam, geschorst met behoud van traktement. En welke waren de gronden? In de eerste plaats voerde men als grond voor de schorsing aan, dat de Cock kinderen doopte uit andere gemeenten. De tweede grond luidde, dat hij personen uit andere gemeenten op zijne catechisatiën toeliet. En eindelijk lag daar de beschuldiging, dat hij in zijn geschrift tegen de heeren Reddingius en Brouwer schandelijke taal had gebruikt. Op den eersten April 1834 werd hij nogmaals geschorst, nu voor een tijd van twee jaren en met verlies van traktement, door het provinciaal kerkbestuur van Groningen. Als grond voor de schorsing werd ditmaal alleen genoemd de ergerlijke en beleedigende taal, die de Cock had gebezigd in bovengenoemd geschriftje tegen Reddingius en Brouwer. Van het doopen van kinderen uit andere gemeenten en het toelaten van personen van elders op zijne catechisatiën wordt niet meer gerept. Dit bevreemdt wel eenigszins, daar vooral het eerste, het doopen van kinderen uit andere gemeenten, veel meer werkelijke aanleiding tot schorsing zou mogen worden geacht dan het geschriftje tegen genoemde predikanten. Wil men dit doopen van kinderen uit andere gemeenten immers geheel opzichzelf beschouwen, afgedacht van den treurigen toestand der Kerk waarin het zijn aanleiding vond, dan zal moeten worden toegestemd, dat de Cock en zijn kerkeraad zich hier schuldig maakten aan wat op zijn zachtst gesproken eene onordelijkheid moet worden genoemd. In orthodoxe kringen in de Hervormde Kerk van den huidigen dag, waarin men

nog altijd wil uitgaan van het beginsel, dat de kerk in de kerk hersteld moet worden en dat de Afscheiding van 1834 te veroordeelen is, wijst men er dan ook nog altijd op, dat de Cock zich in dit opzicht werkelijk schuldig had gemaakt. Zoo schrijft Dr. Th. L. Haitjema in een artikel onder het opschrift "Afscheiding en Kerkelijk Vraagstuk", dat verscheen in *Onder Eigen Vaandel*, negende jaargang, nummer 2, een nummer, dat geheel aan de Afscheiding van 1834 is gewijd, hierover als volgt:

"De Afscheiding van 1834 is evenwel niet alleen door 'ons kerkelijk vraagstuk' goeddeels opgeroepen, zij heeft ook dat kerkelijk vraagstuk op haar beurt geheel verkeerd aangevat en tot een oplossing trachten te forceeren, die nimmer een oplossing kan zijn. Op een viertal dingen wil ik hierbij de aandacht vestigen.

"Allereerst op het, op z'n zachtst gezegd, *onordelijk* ingrijpen, dat de Cock en zijn kerkeraad deden, in de ambtelijke sfeer van andere plaatselijk-kerkelijke ressorten. Dit gebeurde toch immers door het zonder meer aanvaarden van leerlingen uit andere Hervormde gemeenten op de kerkelijke catechisatiën van Ulrum. Het gebeurde echter in nog veel sterker mate door het doopen van kinderen, wier ouders binnen het plaatselijk-kerkelijk ressort van een anderen kerkeraad woonachtig waren. Wel hebben de Cock en zijn kerkeraad in dezen aanvankelijk geaarzeld, en ook nog advies gevraagd aan Baron van Zuylen van Nyevelt en Ds. Molenaar in Den Haag, maar het slot van de geschiedenis was niettemin, dat ondanks Ds. Molenaar's ongunstig advies de Ulrumsche kerkeraad deze doopsbedieningen doorzette. En daarbij wel die gedoopte kinderen inschreef in de doopsregisters van eigen gemeente, doch met geen woord van dien doop kennis gaf aan den kerkeraad van de gemeente, waar de ouders der gedoopte kinderen woonachtig waren, laat staat van te voren het oordeel der betrokken kerkeraden over zulk een voorgenomen doopsbediening vroeg. Nu is het wel waar, dat in den jare 1833 de reglementen van de Herv. Kerk nog geen bepalingen bevatten over den weg, dien men te volgen had, wanneer zich ouders uit andere gemeenten aanmeldten voor den doop van hun kind. En het is ook waar, dat geen opzettelijk verbod in de reglementen voorkwam ter zake van het doopen van kinderen uit andere gemeenten. Al te dwaas echter is het om uit het stilzwijgen der reglementen op dit punt boudweg te gaan afleiden, dat men dus vrijelijk doen mocht, wat niet expresselijk verboden was. De Cock heeft trouwens zelf lang genoeg geaarzeld in dezen, om ons recht te geven tot de conclusie, dat hijzelf ook wel voelde, dat hier 'etwas los' was".

Hoe dit ook zij, deze ongeregeldheden, van het catechiseeren van personen elders woonachtig en van het doopen van kinderen uit andere gemeenten, worden als gronden voor de schorsing door het provinciaal kerkbestuur van Groningen niet meer genoemd. Al-

leen de grond van schandelijke taal door de Cock gebezigd tegenover de heeren Reddingius en Brouwer. Toen nu echter de Cock door hetzelfde provinciaal kerkbestuur op 29 Mei, 1834, nadat gebleken was, dat hij halsstarrig bleef weigeren om belijdenis te doen van hetgeen waarvan men hem beschuldigde, afgezet werd, scheen ook de grond van die zoo zeer gelaakte schandelijke taal vervallen te zijn. Tenminste werd hij niet meer genoemd. De eenige grond, die in de afzettingsbul genoemd wordt, is dat de Cock met een voorrede van zijne hand een werkje van zekeren Jakobus Klok had uitgegeven, waarin deze heftig tekeer ging tegen de evangelische gezangen, die in den eeredienst der Nederlandsche Hervormde Kerk gezongen werden. Op dezen grond alleen is de Cock door het provinciaal kerkbestuur van Groningen ten slotte afgezet. En dit vonnis werd, toen de Cock bleef weigeren om van zijne "zonde" belijdenis te doen, door de synode der Nederlandsche Hervormde Kerk bekrachtigd op den zestienden Juli, 1834. Alleen maar oordeelde de synode, dat het provinciaal kerkbestuur niet aanstonds tot de algeheele afzetting van de Cock had moeten overgaan. Zijn oordeelde als volgt:

"Overwegende, dat het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen het strafmiddel der geheele afzetting van de dienst niet onverwijld en ten allereerste had behooren toe te passen;

"Willende tevens, ook in het onderhavige geval, het ondubbelzinnigst blijk geven, zoo van hare zucht tot onverbreekelijke handhaving van wet en orde in de Nederlandsche Hervormde Kerk, als van hare Christelijke zachtmoedigheid en lankmoedigheid.

"Beslissende in het laatste ressort;

"En reformeerende de uitspraak van het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen;

"Verleent den Heer Hendrik de Cock, thans gesuspendeerd predikant te Ulrum, den tijd van een half jaar, van heden af, om aan het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen zijn berouw en leedwezen te doen blijken wegens het bedrijf, waaraan, als moetende leiden tot verstoring van de orde en eendragt in de Nederlandsche Hervormde Kerk, hij schuldig is verklaard, ter zake van de uitgave van het werkje, getiteld: De Evangelische Gezangen getoetst, etc., door Jacobus Klok, etc., en het plaatsen eener aanprijzende voorrede voor hetzelfde; en om tevens bij hetzelfde Kerkbestuur plegtiglijk af te leggen en te onderteekenen de belofte, dat hij zich van nu voortaan, zoo in het openbaar als in het bijzonder, stiptelijk zal gedragen naar de bestaande Kerkelijke Reglementen en verordeningen: zullende, bij gebreke hiervan, het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen geautoriseerd zijn, hem, namens de algemeene Synode, van zijn dienst als Predikant in de Nederlandsche Hervormde Kerk af te zetten".

Men was dus ook nog "lankmoedig".

Men zocht de Cock nog te behouden! Men gaf hem nog een half jaar tijd.

Op den tweeden October van hetzelfde jaar verscheen de Cock dan ook nogmaals voor het provinciaal kerkbestuur van Groningen. En toen de Cock vroeg, wat het kerkbestuur van hem eischte, legde men hem ter onderteekening het volgende formulier voor:

"De ondergeteekende H. De Cock, thans gesuspendeerd predikant te Ulrum, doe bij dezen door mijn eigenhandig geschrift en onderteekening en in oprechten gemoede aan het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen blijken mijn berouw en leedwezen, wegens het bedrijf, waaraan, als moetende leiden tot verstoring van de orde en eendracht in de Nederlandsche Hervormde Kerk, ik mij schuldig heb gemaakt, ter zake van de uitgave van het werkje, getiteld: De Evangelische Gezangen, enz., door J. Klok, enz., en het plaatsen eener aanprijzende voorrede voor hetzelfde, en ik leg tevens voor hetzelfde kerkbestuur plegtiglijk de oprechte belofte af, die bevestigende door mijn onderteekening, dat ik mij van nu voortaan zoo in het openbaar als in het bijzonder, stichtelijk zal gedragen naar de bestaande kerkelijke Reglementen en verordeningen".

Meer werd van hem niet geëischt.

Ging het dan eigenlijk niet over eene kleinigheid? Moest daarom nu de kerk van Christus gescheurd worden? Was het nu zoo moeilijk om dat formulier te onderteekenen? Was het dan toch feitelijk geen stijfhoofdigheid van de Cock het niet te doen, in weerwil van het feit, dat hij wel moest gevoelen, dat het op verstoring van rust en vrede, dat het eindelijk wel op scheuring moest uitloopen?

In onze zaak was dit niet anders.

Hoe dikwijls kan men het niet hooren, dat het feitelijk niets dan stijfkoppigheid onzerzijds was, die leidde tot de scheuring van 1924.

De synode van 1924 had allerlei beschuldigingen ontvangen tegen de leer der predikanten H. Danhof en H. Hoeksema. En ze was er eindelijk toe gekomen Drie Punten te formuleeren, die, *nota bene*, uit de belijdenisschriften der Gereformeerde Kerken waren afgeleid. Verder wilde de synode niet gaan. Want ze wilde de broeders Danhof en Hoeksema behouden. Ze wilde een ondubbelzinnig blijk geven van hare lankmoedigheid en zachtmoedigheid. Daarom ging ze dan ook niet over tot tuchtoefening. Daarom adviseerde ze zelfs niet tot tuchtoefening over de beschuldigde predikanten. Het ging ook eigenlijk niet om de leer. Er was geen beginsel in den strijd betrokken. De synode sprak immers zelf uit, dat de betrokken broeders in de funtamentele waarheden, zooals deze in de belijdenisschriften geformuleerd zijn, goed gereformeerd waren. En wat de "Drie Punten", die de synode opstelde, betreft, deze leerden immers duidelijk, dat de zaligmakende genade Gods alleen voor de uitverkorenen

is, ofschoon er ook een andere genade is over alle schepselen, zooals blijkt uit de algemeene prediking des Evangelies; leerden immers met nadruk, dat de onwedergeborene geen geestelijk of zaligmakend goed kan doen, ofschoon hij door een algemeene werking des Heiligen Geestes wel burgerlijk goed doen kan.

Doch de betrokken broeders hebben de lankmoedigheid en zachtmoedigheid der synode niet geacht!

Ze bleven ageeren.

Ze gaven een blad uit, waarin ze aanstonds aankondigden, dat ze zich het recht voorbehielden om de synodale besluiten, de Drie Punten betreffende onder het kritiekmes te nemen.

Daardoor werden ze zelf aanleiding, dat de Classes, Grand Rapids Oost en West, oordeelden, dat de lankmoedigheid en zachtmoedigheid der "kerkelijke autoriteiten" een einde moesten hebben. Zij hebben toen de zaak weer aangevat. Maar ook toen hebben ze met alle lankmoedigheid nog met de broeders gehandeld. Ze hebben niet eens van de betrokken leeraren geëischt, dat ze instemming zouden betuigen met de Drie Punten. Indien ze slechts de belofte wilden afleggen, dat ze het stilzwijgen zouden bewaren omtrent deze punten, dat ze niet in het openbaar de besluiten der synode zouden veroordeelen en tegenstaan. En dat weigerden ze. Om die weigering werden ze ten slotte afgezet! Neen, niet om de leer, maar omdat ze zich niet aan de wettige kerkelijke autoriteiten wilden onderwerpen, daarom en daarom alleen werden ze afgezet van den dienst als predikanten in de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Er bestaat metterdaad gevaar, dat zoo ongeveer, onze geschiedenis zal worden beschreven in de toekomst, door het orthodoxe element in de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Het is dan leerzaam om er op te letten, dat de Afscheiding van 1834 officieel aanving met de weigering van de Cock om belijdenis te doen van zijne "zonde" bedreven in de uitgave van een boekje van J. Klok tegen de Evangelische Gezangen!

Ge begrijpt echter, dat dit slechts aan de "officieele oppervlakte" ligt.

De werkelijke oorzaken der Afscheiding van 1834 liggen veel dieper. Wel terdege ging het om de waarheid der souvereine genade.

En in 1924 was dit niet minder het geval!

H. H.

NOTICE TO ALL SUBSCRIBERS

Please look at your expiration date on your address label. If that date is not correct, please, remit immediately. We are in need of money.

RALPH SCHAAFSMA

524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Judas, Iscariot

I

Eén van de twaalfen, die Hem ook verraden heeft.

In deze weinige woorden wordt ons den discipel geteekend, in verband met de plaats en het doel welke hij innam en waartoe hij gezet was. Een afschrikwekkende figuur van wien de Schrift ons zegt, dat het beter ware indien hij nooit geboren was geweest. Wie is er meer berucht dan Judas? De naam, Godlover, past immers in het geheel niet bij dezen man? Niemand, zoo zegt een zeker schrijver, zal zijn kindeke Judas noemen, omdat die naam als een schandvlek is geworden. We zouden hieraan toe willen voegen, dat het schier ondenkbaar is dat ouders in Christus Kerk hun kind met dien naam lieten doopen.

Bega echter de fout niet door Judas voor te stellen als iemand, die geen gaven, ja zelfs zeer schoone gaven bezat. Evenmin deugt de voorstelling, welke het doet voorkomen alsof zoude Judas van den eersten dag zijner roeping af het er op gezet hebben om Jezus te verraden. Het verraad is de vrucht van geheel iets anders en we stellen het ons zóó voor, dat evenmin als bij de andere discipelen er een welbewuste haat in Judas' hart leefde. Hij heeft zeer zeker om geheel andere beweegredenen Jezus gevolgd, zij het dan ook, dat zij aan alle Godsvrucht gespeend waren.

Ook in de roeping van Judas tot het Apostelschap houdt de Heiland zich, ons ten voorbeeld, aan de gewone orde en roept menschen in Zijn Kerk tot het ambt, die weliswaar natuurlijke gaven bezitten, maar die in Zijn Kerk nooit meer dan steigerwerk zijn tot de opbouw van Sion, zelf niet tot Sion behoorend. Het is daarom niet aan het begin van Jezus openbaar optreden, dat de anderen met het feit, dat er een verrader zich in hun midden bevindt, worden bekend gemaakt. Judas heeft voor ongeveer twee en een half jaar het respect der mede apostelen genoten en niemand hunner wist tot op het moment van het verraad, dat het Judas was, die den Heiland verried.

Dat hij een man van invloed was leert ons de Schrift op niet onduidelijke wijze. Hij weet zijn woord te doen en zijn argumenten zoo in te kleeden, denk slechts aan wat er te Bethanië, in het huis van Simon, den melaatsche geschiedde (Mark. 14), dat er sommigen zich aan zijne zijde schaarden, en het woord des Heilands hen weerhoudt, om geheel en al met Judas mee te gaan. Judas had een gezicht op natuurlijke zaken hetwelk uit zijn materialistische geest wel te verklaren is. En in zooverre mocht hij als een leider der anderen worden beschouwd, dat hij beter dan zijn medediscipelen een oog had voor de mogelijkheid van aardse glorie en eer, macht en vermogen en aanzien, waarom het wel voor de hand ligt, dat zelfs deze anders onaandoenlijke en koude mensch, in vuur geraakte als zijn aardse verwachtingen werkelijkheid schenen te

worden. En voorzover het scheen, dat Jezus hiertoe het middel was of kon zijn, betoond ook hij zijn aanhankelijkheid ten opzichte van Jezus. Hij behoefde, uit puur aardisch oogpunt, zeker niet voor de medediscipelen onder te doen, wellicht hebben deze hem menigmaal als een navolgenswaardig voorbeeld beschouwd, vol ijver en toewijding, een man van de berekening, die, wat de anderen niet zagen, al lang gezien, gewikt en gewogen had. Zijn plaats was dus niet een geringe in dit gezelschap, maar veeleer eene van betekenis.

Men heeft zich wel de vraag gesteld: Was Judas inderdaad dan zoo slecht? Verschillende schrijvers over de Apostelen des Heilands hebben getracht, om Judas' verraad als een gewaagde, politieke zet voor te stellen. Het ging niet allereerst uit haat tegen Jezus, want Judas haatte den Zoon des Menschen niet, het was hem er alleen om te doen, om in de op handen zijnde crisis, Jezus te dwingen het koningschap over Israel met geweld te nemen. Waar hij echter zag, dat geheel deze berekening niet uitkwam en zijn beste bedoelingen schipbreuk leden, daar betoonde hij oprecht berouw, verdoemde zichzelf, omdat zijn medelijdend hart toch ten slotte voor Jezus klopte. Hoe men dit alles met de klare uitspraken der Heilige Schrift kan rijmen blijft natuurlijk een raadsel, gelijk het eveneens een raadsel blijft hoe iemand uit liefde tot Jezus zelfmoord plegen kon. Deze en dergelijke onzin kunt ge in het werk van meer dan één auteur, schrijvende over den kring van Jezus Apostelen, vinden, schoon ook bij dezulken de beschrijvingen op meer dan één punt verschillen.

Niet anders is het met de voorstelling van hen, die de kansleer voorstaan. Ofschoon men ook aan die zijde niet onbekend is met de Heilige Schrift, en dus wel weet waartoe dezen Apostel werd geroepen, wel bekend is met het doel en de geheel eenige plaats, welke Judas inneemt, wel gelezen heeft, dat hij dienstbaar werd gesteld 'opdat de Schrift zou vervuld worden, gelijk geschreven is', men het desondanks, doet voorkomen alsof zoude Jezus van Zijn zijde alles in het werk hebben gesteld, opdat dezen discipel van levensrichting zoude veranderen. Tot het einde toe, zoo leeraart men, bleef de hand ter redding naar hem uitgestoken, maar Judas bleef weigeren dien te grijpen. Zelfs ging een enkele in zijn predikatie zoo ver, door aan het einde zijner 'discourse' uit te roepen: 'Poor Judas!'

Deze voorstellingen vinden natuurlijk nergens in de Schrift eenige grond, ja, druischen tegen het klaar en duidelijk getuigenis des Woords in. De Schrift biedt ons geheel iets anders. Zij laat in Profetie, als wel in de historische verwerkelijking er van, een geheel ander licht vallen op dezen persoon en zijn daden, zijn verraad en allerverschrikkelijkst einde. Niemand kan dezen man teekenen, tenzij men zich hiervoor tot de Schrift wendt en deze onbevooroordeeld laat spreken.

Jezus wist van den beginne wie Hem verraden zou.

En deze wetenschap is maar niet een *vooruit* weten van wat te geschieden staat. Zeker, dat ook. Maar allereerst, ontving Jezus deze wetenschap uit hetgeen Hij door Zijn Profeten en Heilige zangers, vooruit had laten verkondigen en dat tenslotte, niets minder was dan de ontrolling van den Raad des Heeren Heeren. Daarom *moet*, uit Goddelijke noodzaak, de Schrift vervuld en daarom *is* Judas, de zoon der verderfenis voor wien nooit eenige hoop bestond en aan wien nooit de hand ter redding werd uitgestoken.

Natuurlijk, onder de uitwerking van dien Raad verkeert Judas niet als een stok en een blok, doch is een bewust, redelijk, willend en begeerend menschenkind, die weliswaar, met dit alles geen rekening hield, doch zijns ondanks toch doet wat over hem was besloten, niet tegen zijn willen en begeeren in handelt, ook niet werd geslingerd tusschen het ware geestelijk goede en het natuurlijk zondige en duivelsche, want aan het geestelijk goede heeft hij nooit part noch deel gehad.

En, zoo moge men dan opmerken, is dit dan niet allerverschrikkelijkst, waarop het antwoord niet anders dan bevestigend kan zijn, want de zonde is en blijft altijd verschrikkelijk, omdat zij altijd tot openbaring komt *zonde* te zijn en er nu eenmaal geen goed woord over de zonde kan gezegd worden.

Zoo ook toont ons de geschiedenis van den verrader, dat de theorie der *goede omgeving*, als altijd en in ieder ander geval, ook hier schipbreuk lijdt. Geen beter gezelschap en gunstiger omgeving konden met het gezelschap waarin Judas zich bevond evenaren. Wie waren er meer bevoorrecht dan zij, die dagelijksch met den Heiland mochten en konden verkeerden? Ook Judas heeft Jezus' woord beluisterd, Zijn wonderen gezien, Zijn Woord gepredikt en in Zijn naam krachten gedaan — ja, zelfs de blijdschap gekend, dat de booze geesten hen onderworpen waren. Judas heeft met Jezus gesproken, maar niet over bloot natuurlijke dingen, want over bloot natuurlijke dingen, dingen als zoodanig, sprak Jezus nooit, doch zette alle dingen en omstandigheden in rechtstreeks verband met den Vader. Die Hem gezonden had, met het Koninkrijk der Hemelen, dat gekomen was, met zonde, vloek en oordeel, Gods vergevende liefde en genade, Zijn eeuwig Verbond en nog zooveel meer. In één woord: God de Vader was altijd Jezus uitgangspunt en einddoel.

En was Jezus Zelf niet een persoon, die in gansch Zijn optreden de geheel Andere en de geheel Eenige bleek te zijn?

Wie met Jezus in aanraking kwam, en die vooral met Hem van dag tot dag omgingen, konden onder den indruk van Zijn blik, zoowel als van Zijn woord en daden, niet ontkomen.

Zooals Hij sprak, leerde, vermaande, terneer wierp en opbeurde, had nog nooit iemand het voor Hem gedaan.

Wat dus de theorie van de goede omgeving betreft

en van het goede voorbeeld, wordt deze, inzake Judas geschiedenis gelogenstraft.

Judas, Iscarioth. Verschrikkelijke naam, met weerszin genoemd door het Christendom van alle eeuwen. Hoe heeft men hem niet trachten uit te schilderen, met een gezicht vol harde, afstootende trekken, met rusteloze oogen waaruit den verradersblik den toeschouwer tegenblonk. Alles te zamen om toch dien verschrikkelijken man van alle anderen te onderscheiden. Judas staat ons als een eenling in de wereldgeschiedenis geteekend en zijns gelijken treft ge nergens aan.

Maar wat al te dikwijls wordt vergeten is, dat Judas was een uit *ons* en een *met* ons en bij nauwkeurige Schriftlezing is er tusschen hem en ons niet *alleen* verschil, maar ook veel overeenkomst.

W. V.

We hadden het voorrecht den 26sten Juli, 1934, met onze geliefde Ouders

WM. KOOIENGA

en

ANNA KOOIENGA—Visser,

hunne 35-jarige Echtvereeniging te gedenken.

We brengen den Heere dank voor Zijne genadige bescherming over hen, en voor de rijke zegeningen hun geschonken.

Onze wensch en bede is, dat ze in 's Heeren gunst nog gespaard mogen blijven voor elkander en voor ons tot in lengte van dagen.

Hunne dankbare kinderen,

Mr. en Mrs. Jake Kooienga

Mr. en Mrs. Henry Kooienga

Grand Rapids, Mich.

Mr. en Mrs. Dick Kooienga

Byron Center, Mich.

Mr. en Mrs. Edward Kooienga

Grand Rapids, Mich.

Mr. en Mrs. Arie Ponstein

Mr. en Mrs. Martin Wustman

Hattie Kooienga

Wilbur Kooienga

En 13 kleinkinderen

Byron Center, Mich.

NOTICE

The Annual meeting of the Reformed Free Publishing Association, Division I, (The Standard Bearer) will be held on Monday, September 24, in the First Protestant Reformed Church.

New board members must be chosen from the following nomination: Vice President, J. Cammenga and S. Schaafsma; Assistant Secretary-Treasurer, S. De Vries and B. Woudenberg.

The new concept constitution will come before the meeting to be voted upon, and other important matters will be discussed.

Opportunity will be given to pay the annual membership or subscription fee.

Misrepresentation

The Leader for July 18, 1934, contains an article that calls for a reply. The writer is Rev. Jean A. Vis of Sheldon, Iowa. Under the caption, Protestant Reformed he wrote: "The recent organization of a church by the above name in our Reformed communities, renews the interest in a separatist movement that dates its origin back only a dozen of years. At that time it was being ridiculed, and it was expected to die in its infancy, but in some sections of our denomination at least, this prediction proved premature."

Let us pause here and offer our comment. The seventh paragraph of Vis' article reads: "Yet we believe that the Protestant Reformed have some commendable contributions to make to our present day religion." I believe this too. So indeed it is. The discovery therefore that "this movement" was being ridiculed should have grieved Rev. Vis; and that the prediction that the movement would die in its infancy proved premature should have been to the reverend a cause for rejoicing. Yet he was neither grieved nor does he rejoice. This is evident from the following from his pen: "A two-fold warning is in order: First for the average, uninformed but truth seeking member, who withdraws (from his Vis' church, G. M. O.) because of certain imperfections and dissatisfactions in his own church. May he be warned that if he joins this organization under the banner of two great historical names, Protestant and Reformed, that he has landed in a fellowship which in Spirit is neither Protestant nor Reformed."

"Then to the well-informed member, who is logical as well as theological. May he be warned that, just as the Pre-Millennial views when carried out logically lead to misconception of the Church, the Law and the Sacraments, so the above views, if carried out consistently by the person who is logically minded and theologically inclined, will lead him to Hyper-Calvinism that borders on Fatalism, and a Supralapsarianism that doubts the reality and the universality of the Gospel invitation. And that is neither Protestant, nor Reformed, nor Biblical.

"May our Reformed people take heed!

"Sheldon, Iowa."

Mark you, Vis assures his readers that "the movement" is neither Protestant nor Reformed nor Biblical. Question. Will Vis show how a group of churches that are neither Reformed nor Protestant nor Biblical can possibly have some commendable contribution to make to our present day religion? Was Vis so thoroughly vexed and perturbed by the consideration that some of his members had left his church to join themselves to Protestant Reformed congregations that for the moment or two his reason left him? It would seem so.

Vis:

"Although this controversy, like a few others,

originated in the Christian Reformed Church, some of our members are asking questions too; some have preference because of friendships and family-ties more than because of conviction on the subject; some consider it popular to follow anybody and anything that is in opposition to existing conditions; others ask in sincerity about the why and the wherefore. To any or all of these, a brief statement might be acceptable."

Reply: Mark this statement: "others ask in sincerity about the why and the wherefore." The reverend speaks here not of the members of the Protestant Reformed churches but of the members of his very own flock. Question: Has the reverend serious-minded members in his church asking questions? This certainly reflects most unfavorably upon the reverend as a preacher of the truth. Members do not ask questions in the sense in which the reverend's members must be doing this if a pastor feeds his flock. Such inquiring always betokens a hunger that is not being appeased.

Consider also this statement: "Some of our members are asking questions too; some have preference because of friendships and family-ties more than because of conviction of the subject; some consider it popular to follow anybody and anything that is in opposition to existing conditions" Consider once more that Vis is here delineating on the character of members of his very own flock. Question: Is that flock of his comprised of people so unprincipled that they would follow anybody to satisfy a crave for popularity? What a pity. Will Vis please do all he can to enduce these persons to keep to his flock? We certainly have no need of them. But as for those inquiring serious-minded members of his, let them come and their questions will be answered.

Vis:

"The name Protestant Reformed is a mis-nomer in its un-Christian implication. We have here another example of the difficulty of stating clearly and appropriately the distinguishing features of a new movement. Out of the anguish of ecclesiastical controversy a new faction is readily born, but the naming of the child remains a difficult proposition. It is like the name Christian Reformed, or the at-one-time-known as 'TRUE' Reformed — names that imply by contrast that others are not Christian or are not true. This is assuming more than can be proved, savors too much of the 'Holier than Thou' attitude, and should not be adopted nor continued among fellow-believers.

"So with the name Protestant Reformed. The word PROTESTANT has a well-defined, historical origin, meaning and implication. The name REFORMED can stand a similar analysis. All Reformed Churches are Protestant, in fact the Reformed Churches were the first Protestants. Then to call yourself Protestant Reformed would indicate that the originators are wholly ignorant of the Reformation, which we cannot believe; or that there are Reformed Churches that are not Pro-

testant, but say, Roman Catholic, which is not true. To give a child such a name will prove embarrassing when it grows up, and begins to ask questions.

"To remain fair in this well-meant criticism, we admit that there is a distinction with a difference in the Dutch original: 'Protesteerende' and 'Protestant'. But this distinction was lost in the translation, which should have been 'PROTESTING', and as such we could bear with it. We suggest that this name be adopted."

The above reasoning, at least in so far as it turns on the Protestant Reformed churches, is thoroughly faulty. The reverend maintains that the name "Protestant Reformed" as borne by our churches is a mis-nomer. This cannot possibly be. Consider that the name *Protestant* stands for the Reformation of the sixteenth century, that work of God consisting in His liberating His church from the bondage of Roman Catholic corruption and idolatry, priestcraft and deceit. The name *Reformed* is the signification of that branch of the Protestant Reformation that acknowledged the leadership of John Calvin. Consider that we as churches stand on the basis of the Reformation and claim John Calvin as our leader. How then can the name Protestant Reformed as borne by our churches be a mis-nomer. To maintain this is as unreasonable as to maintain that the name tree as borne by a plant that is actually a tree is a mis-nomer. It is not true further that by adopting this name we meant to and did declare that the Reformed churches not bearing this name do not stand historically on the basis of the Reformation. A declaration of this kind would have involved us in a denial of a fact. We are not wont to deny facts. Consider that the name was not being borne by any Reformed churches, and therefore could serve as a name by which we could be known and called. This was our secondary purpose in adopting this name. There is certainly no danger that the result of our action will be that eventually men will cease to think of other Reformed churches as historically sustaining no relation to the Reformation. There was therefore absolutely nothing un-Christian in our act of adopting this name. The trouble with the reverend was that he sat down to write his article bent on saying unpleasant things about us.

Vis:

"Well, then, what are they protesting about? In our experience it is more Proselyting than Protesting. The average enthusiast is not so able to give an accurate account of theological ideas, as he is able to make propaganda for a certain leader or group. As in the past, religious controversy and religious practice seldom harmonize: theology and Christianity are more at variance than they should be. This being the case, it would seem beneficial to make the religious controversy as brief as possible.

"And that is in our opinion applicable to the case in point. The main consideration of the issue was soon ignored, but the resulting animosities remained. We mean this: they deny COMMON GRACE, God's goodness to All his creatures. Now if their practice would show that they had a larger measure of God's PARTICULAR Grace, God's goodness for the salvation of sinners, not many would seriously object. However, we find that the sum and the substance of their 'protesting' does not indicate ANY grace whatsoever: it has run to seed in fault-finding; dissatisfaction with a minister or objection to church custom; opposition to present leadership; dislike of conditions in general. If that grace was in their hearts which Jesus mentions, 'Judge not, lest ye be judged', the famous THREE POINTS would vanish in a smoke of insipid criticism."

Reply. Mark the question: "Well, then, what are they protesting about?" Well may the reverend ask this. From the sequence of his article it appears that he has not the remotest idea what they are protesting about. He even labors under the impression that we, Protestant Reformed, are the authors of the Three Points, that these points are so many negative (mark you, negative) propositions of which not the Christian Reformed Synod of 1924 but we are the authors and which we for some twelve years now have been unsuccessfully defending. Attend to this from his pen: "In fact their (the Protestant Reformed) Three Points are three Denials, and there they give us stones for bread." So much Vis knows of what he writes about.

Vis: "The average enthusiast is not so able to give an accurate account of theological ideas, as he is able to make propaganda for a certain leader or group."

Reply. If Vis should put this statement of his to a test, something which he of course has never yet done, he might be surprised.

Vis: "They deny common grace, God's goodness to all His creatures." Here again Vis shows that he is thoroughly unconvincant with the real issues. He should know that the Christian Reformed Churches teach (point 1) that God assumes an attitude of favor also toward the reprobate wicked. This we deny and not that God is good to all His creatures.

According to Vis, further, the act of protesting does not indicate any grace if the protestant finds fault, is dissatisfied with a minister, objects to church custom, is opposed to leadership, dislikes conditions in general. What, we wonder, may a Christian protest against. Here with one stroke of his mighty pen, Vis denounces Calvin and Luther and all the Reformers. For all found fault

Vis also has something good to say about us. This will be considered in a following article.

G. M. O.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel 34

HET SACRAMENT DES HEILIGEN DOOPS

Wij gelooven en belijden, dat Jezus Christus, die het einde der wet is, door zijn vergoten bloed een einde maakt heeft aan alle andere bloedstortingen, die men zoude kunnen of willen doen tot verzoening en voldoening der zonden; en dat Hij, afgedaan hebbende de besnijding, die met bloed geschiedde, in de plaats daarvan heeft verordend het Sacrament des Doops, door welke wij in de Kerke Gods ontvangen en van alle andere volken en vreemde religiën afgezonderd worden, om geheellijk Hem toegeëigend te zijn, zijn merk- en veldteeken dragende; en het dient ons tot een getuigenis, dat Hij in eeuwigheid onze God zal zijn, ons zijnde een genadige Vader. Zoo heeft Hij dan bevolen te doopen alle degenen die de Zijne zijn, in den naam des Vaders en des Zoons en des H. Geestes, alleen met rein water; ons daarmede te verstaan gevende, dat gelijk het water de vuiligheid des lichaams afwascht, wanneer wij daarmede begoten worden, hetwelk op het lichaam desgenen die den doop ontvangt gezien wordt, en hem besprengt, alzoo het bloed van Christus hetzelfde van binnen in de ziele doet, door den Heiligen Geest, haar besprengende en zuiverende van hare zonden, en ons wederbarende uit kinderen des toorns tot kinderen Gods. Niet dat zulks door het uiterlijke water geschiedt, maar door de besprenging des dierbaren bloeds des Zoons Gods; die onze Roode Zee is, door welke wij moeten doorgaan, om te ontgaan de tiranniën van Pharao, welke is de duivel, en in te gaan in het geestelijke land Kanaan. Alzoo geven ons de Dienaars van hunne zijde het Sacrament, en hetgeen dat zichtbaar is; maar onze Heere geeft hetgene door het Sacrament beduid wordt, te weten, de gaven en onzienlijke genaden, wasschende, zuiverende en reinigende onze zielen van alle vuiligheid en ongerechtigheden, en onze harten vernieuwende en die vervullende met alle vertroosting, ons gevende eene ware verzekerdheid zijner vaderlijke goedheid, ons den nieuwen mensch aandoende, en den ouden uittrekkende met al zijne werken. Hierom gelooven wij dat, zoo wiens voornemen het is in het eeuwige leven te komen, die moet maar eens gedoopt worden met den eenigen doop, zonder dien innermeer te herhalen; want wij kunnen ook niet tweemaal geboren worden. Doch deze doop is niet alleen nut, zolang het water op ons is, en dat wij het water ontvangen, maar ook al den tijd onzes levens. Hierom verwerpen we de dwaling der Wederdooperen, die niet tevreden zijn met een eenig doopsel, dat zij eens ontvangen hebben; en daarboven verdooimen den doop der kinderen der geloovigen; dewelke wij gelooven dat men behoort te doopen en met het merkteken des verbonds te verzegelen, gelijk de kinderken van Israel besneden werden, op dezelfde beloften die onze kinderen gedaan zijn. En voorwaar, Christus heeft zijn bloed niet minder vergoten om de kinderken der geloovigen te wasschen, dan Hij gedaan heeft om de volwassenen. En daarom behooren zij het teken te ontvangen en het Sacrament van hetgene dat Christus voor hen gedaan heeft; gelijk de Heere in de wet beval, hun mede te deelen het Sacrament des lijdens en sterfens van Christus, kort nadat zij geboren waren, offerende voor hen een lammeken, hetwelk was een Sacrament van Jezus Christus. Daarenboven hetgene de besnijdenis deed aan het Joodsche volk, hetzelfde doet de

doop aan onze kinderen; welke de oorzaak is, waarom de Heilige Paulus den doop noemt de besnijdenis van Christus.

Dit artikel, dat handelt over den doop, is wel lang, doch juist daarom zoo duidelijk en breedvoerig uitgelegd, dat we in dit verband zeker mogen zeggen, zooals het oude spreekwoord luidt: Het eenvoudige is het kenmerk van het ware. Dat er zooveel afwijkende gedachten zijn betreffende de doop, niet alleen onder gansche kerkgroepen, maar ook nog onder degenen die met ons de Gereformeerde geloofsleer vast belijden te houden, ligt niet aan het feit dat dit leerstuk niet duidelijk genoeg wordt uitgesproken en beleden, maar moet worden verklaard uit een innerlijke afkeer van dit leerstuk.

Allereerst zegt ons dit artikel dat, alhoewel de vorm en bediening van het teeken van het Sacrament verandert, naardien de vorm van de bediening der genade ook verandert, nochtans het wezen van de doop is niets anders dan "het sacrament waardoor we in de Kerk ontvangen en van alle andere volken en religiën afgezonderd worden, om geheel Hem toegeëigend te zijn en Zijn merk- en veldteeken dragen." Deze beschrijving is ontleend aan het Oude Testament, zoowel als het Nieuwe, waar wij het volk Israel zien afgezonderd van al de heidenen rondom, en als een geheiligd volk alleen met hun God wonen, om daarmede te toonen dat ze Hem toebehooren.

Doch daar de bedeeling van dat ééne verbond van Gods vriendschap verandert, in de bedeeling der vervulling, zoo geschiedt er noodzakelijkerwijze ook eene verandering in de bediening van het Sacrament. Daarom gelooven wij en belijden, zegt dit artikel, dat Jezus Christus, die het einde der wet is, door Zijn vergoten bloed een einde gemaakt heeft aan alle bloedstortingen, die men zou kunnen of willen doen, tot verzoening en voldoening der zonden, en dat Hij de benijdenis die met bloed geschiedt, afgeschaft heeft, en in hare plaats gesteld heeft het Sacrament des Doops. Die eerlijk de Schrift wil lezen en gelooven zal dit niet kunnen ontkennen. Veelal zegt men dat deze verandering van besnijdenis en doop niet letterlijk in de Schrift geleerd wordt. Dit wordt zelfs gezegd van de zijde der Gereformeerden. Echter is dit niet het geval. Wel wordt letterlijk geleerd dat de doop in de plaats der besnijdenis gekomen is. Immers in Col. 2:11 wil Paulus de gemeente leeren dat de benijdenis onnut en schadelijk is, en de reden daarvoor is *dat de Christenen besneden zijn in den doop*. En deze doop noemt hij de besnijdenis van Christus. Zeker wel is waar spreekt Paulus hier van een besnijdenis die zonder handen geschiedt, maar dit is geen bezwaar. Immers ook mogen we spreken van een doop die zonder handen geschiedt. Paulus legt alle nadruk niet op de uitwendige teekenen, maar op de beteekenende zaak in beide besnijdenis en doop. Datgene, waarvan de doop een uitwendig teeken is, geschiedt zonder handen, door de werking van den H.

Geest. Doch niet anders is het met de besnijdenis. Zeker wel geschiedde het uitwendig teeken, de afsnijding der voorhuid, met handen, maar de daardoor verzegelde zaak, nl., de vernieuwing en reiniging des harten, *het wegnemen van de voorhuid des harten*, geschiedde ook zonder handen. Daarom is de zaak zelf niet verandert, maar wel het uitwendig teeken. En deze verandering van bloedstorting en waterbesprenking, heeft zijn oorzaak daarin, volgens dit artikel, dat Jezus alle wet vervuld heeft, en dus een einde gemaakt heeft aan alle bloedstorting. De besnedenen in Israel zag in de bloedstorting uit naar de volmaakte bloedstorting, de ware bloedstorting van den Messias, terwijl de gedoopte in het Nieuwe Testament, ziet op den historisch voltrokken daad van Jezus' bloedstorting. Deze verandering wordt dan ook wel bevestigd in de geschiedenis der Kerk, kort na de dagen der Apostelen. Immers voor een korte tijd was er een worsteling tusschen besnijdenis en doop, totdat eindelijk de besnijdenis werd vervangen door den doop, en hield de eerstgenoemde op te bestaan in de Kerk des Heeren als het Sacrament.

Op de beteekenis van den doop wordt ook gewezen, als dit artikel belijdt, dat hij een merk- en veldteeken is van Gods verbond, dat hij daarom ook is de scheiding tusschen ons en alle andere volken en vreemde religiën, dat hij ook verzegeld onze rechtvaardigmaking, heiligmaking, en heerlijkmaking, ja dat hij een teeken en zegel is van onze geheele vernieuwing, zoodat we deelgenooten worden van al het heil in den Christus Gods. De doop dus ziet wezenlijk op niets anders dan dat wij door den dood van Christus zijn doorgegaan tot in het leven van Gods verbond. Daarom de voorbeelden genoemd van het water der zondvloed en van de Roode Zee. Immers was Noach en zijne acht zielen, afgescheiden van de goddelooze wereld door het water. Dat water was zijn behoud en was de dood voor de onrechtvaardigen. En zoo ook de Roode Zee. Ingaande in de Roode Zee, en opkomende aan de overzijde, wordt Israel gescheiden van het heil en de macht van Farao, de tyran van Egypte, om verder de reis door te zetten naar Kanaan, het land der belofte; terwijl nochtans die Roode Zee het middel wordt van Egypte's ondergang. En deze twee nu zien op het bloed van den Heiland. Door den doop gaat Gods kind onder in den stroom des bloeds des Zoons van God, en opkomende is het gescheiden van de machten des verderfs, om verder de reis voort te zetten naar het hemelsche Kanaan. Daarom dient de doop ook om ons te zijn *tot een getuigenis dat God ons in eeuwigheid een God zal zijn, ons zijnde een genadige Vader*. Dus hebben de gedoopten de getuigenis dat God hun God is, en is die doop meteen een getuigenis tegen de niet-gedoopten, dat God hun God *niet* is.

Voorts moeten we verstaan, zegt dit artikel dat we zullen worden gedoopt met rein water, opdat we weten dat "gelijk water de vuiligheid van het lichaam af-

wascht, wanneer wij daarmede begoten worden, hetwelk op het lichaam desgenen die gedoopt is gezien wordt, en hem besprengt, dat alzoo het bloed van Christus hetzelfde binnen in de ziel doet door den H. Geest, haar besprengende en zuiverende van hare zonden, en ons wederbaart uit kinderen des toorns tot kinderen Gods."

Duidelijker kan het niet worden gezegd. Immers de doop is niet een teeken dat de H. Geest een iegelijk, die den doop ontvangt, de geestelijke onreinheid weggenomen heeft, en een inklevende heiligheid ingestort heeft; maar is er een teeken en zegel van, dat de Heilige Geest binnen in de ziel, aan elk en een iegelijk die geloofd doet wat rein water doet aan de vuiligheid des lichaams. Wij hebben hier dus niet te doen met een teeken en zegel dat voorwerpelijk geschonken is aan ieder die gedoopt is en dat het verder legt aan de keuze van den gedoopte of hij het aannemen zal. Maar wij hebben in dit woord van onze belijdenis eene verklaring van wat zeker, zonder eenige twijfel geschiedt. Het is immers absoluut en ontwijfelbaar zeker dat water afwascht de vuiligheid des lichaams. Welnu het is even zeker en ontwijfelbaar waar dat de doop de innerlijke vuiligheid der ziele afwascht. En dit wordt bevestigd in de harten dergenen die gelooven, want die niet geloofd zal hebben, is verdoemd. Want de wederbaring van de kinderen des toorns tot kinderen Gods geschiedt, *niet door uiterlijk water maar door de besprenging van het dierbaar bloed des Zoons Gods*. Zie I Cor. 6:11; I Cor. 10:1-4; Titus 3:5-6 en I Pet. 3:21. En daarom wordt de leer der wederdoopers verworpen daar die reiniging en die heiligmaking wel een proces is, dat doorgaat en niet eindigt totdat wij ingegaan zijn in de erfenis, maar die toch in beginsel slechts eenmaal kan geschieden. Een mensch kan niet tweemaal geboren worden uit eene vrouw en ook kan geen mensch tweemaal geestelijk geboren worden. En die zoo wedergeboren is, gaat zeker op den weg, die hem brengen zal in het geestelijk Kanaan.

Nog een woord over den kinderdoop. Wij gelooven, "dat men de kinderen der geloovigen behoort te doopen en met het merkteeken des verbonds te verzegelen gelijk de kinderen van Israel besneden werden, op dezelfde beloften, die onze kinderen gedaan zijn." Die beloften vindt ge natuurlijk in Gen. 17:7 en niet toegepast aan het vleeschelijk zaad van Abraham, maar aan het zaad dat verbonden is met geestelijke banden aan het *grootte zaad, namelijk Christus*. Zelfs werd dit aan Abraham gezegd, want in hem zullen alle geslachten worden gezegend, en zegt ook Paulus tot de Kerk van den nieuwen dag dat zij zijn kinderen van Abraham, zoovelen als er gelooven. Zie Gal. 3 en 4. Ook verklaard Petrus dat aan de Kerk der nieuwe beëiening komt de belofte toe, met hunne kinderen. Niet omdat alle kinderen der geloovigen zalig worden, maar omdat God Zijn zaad wil zien in het zaad der geloovigen. En omdat God Zijn verbond opricht in de lijn

der opeenvolgende geslachten, beide in de nieuwe beëiening zoowel als in de oude, daarom moeten de kinderen der geloovigen het merk- en veldteeken dragen van Gods verbond in het midden der wereld. In ons doopsformulier wordt ook het argument beantwoord, namelijk, dat de kinderen geen kennis hebben aan de zaligheid in Christus en daarom niet behooren gedoopt te worden; immers luidt het antwoord dat ze ook geen kennis hebben aan hunne verdoemenis in Adam. En het geloofsartikel hier zegt daarbij dat Christus toch zeker ook Zijn bloed vergoten heeft voor de kinderen der volwassenen als voor de volwassenen zelf. Daarom heeft de doop kracht niet alleen als het water op hen wordt besprengt, maar heeft continueele kracht, om altijd, bij het toenemen der jaren en tot aan hun laatste snik, de geloovigen in Christus te wijzen op het feit dat ze een bijzonder volk zijn, met een merk- en veldteeken van den God Abrahams, en dat dus de roeping blijft: Gaat uit het midden van hen en raakt het onreine niet aan. Dit wordt dan ook wezenlijk beleden als onze jongelui op de kerkeraad en voor de gemeente, de goede belijdenis afleggen. De kennis hiervan geeft recht om met de verlostte schare den dood des Heeren te verkondigen totdat Hij komt. En dit geeft eindelijk ook de erfenis aan ons en onze kinderen na ons, omdat zulks is de Souvereine wil des Heeren geweest.

L. Vermeer

BREAD OF THE SOUL

Undone, undone.

O God I am undone.

I worship sin. And yet not I

It is the sinner that must die.

But Lord, I am Thy child, and I profess Thy name;

And now at close of day, I hide in shame.

Alas, too late, quite humbly now, I prize

The joys I might have had, and realize

The day again has sped;

And I unfed

Am hungry, faint and hungry for Thy bread.

I might have feasted sumptuously, but I

Laid waste the precious moments, and my eyes

Were cast on foolish petty things, that lie

'Round where I crowded after nothingness;

The empty pleasures of desire.

And now polluted, here I am condemned

With thy just ire.

But mercy, Lord! Burn me with fire.

That once more I may stand

Purged of this wordliness. And feel Thy hand

Laid in forgiveness on my sin-bowed head;

And give me Bread.